

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Iunie 2008

Când
cuvintele
nu sunt de ajuns

„Cere-Mi ce vrei să-ți dau!”

SUMAR

Editorial

3 Dragostea dintâi

Gabriel Dincă

Spiritual

4 De la apatie la entuziasm

Aron Moldovan

Devoțional

6 Când cuvintele nu sunt de ajuns

Jan Paulsen

Din viața bisericii – Conferința Transilvania de sud

8 În palmele lui Dumnezeu

Tamási Károly

Stil de viață

12 Sunt aici, Domne!

Florian Ristea

Spiritual

14 David și Abigail

Nelu Burcea

Misiune

16 „Trupe speciale” la antrenament

Sânziana Constantin

Educație

18 „Cere-Mi ce vrei să-ți dau!”

Sorin Moroșan

Reportaj

20 Un vis devenit realitate

Silvia Stoica

Recenzie

22 Recenzia cărții „Dumnezeu nu joacă zaruri”

Emilian Niculescu

Din viața bisericii

25 Muzica – aripă spre divin

Licinius Chiriac

Sănătate

26 Operațiile bariatrice

Allan Handysides
Peter Landless

Știri

28

Pagina copiilor

30 Invenția

Alina Badea

De la inimă la inimă

31 Creștinism „modificat genetic

Lucian Cristescu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, IUNIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Redactor: Delia Gherman

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Dragostea dintâi

Sir Edward V. Appleton, fizicianul scoțian ale cărui descoperiri științifice au avut un succes remarcabil și i-au adus premiul Nobel, a fost întrebat care era secretul uluitoarelor sale realizări. „Entuziasmul”, a răspuns el. „După mine, entuziasmul este mai important chiar decât aptitudinile profesionale.” Walt Whitman spunea, de asemenea, despre sine: „Eu doar fierbeam înăbușit; Emerson m-a ajutat să dau în clocot.”

Câți dintre noi prețuim entuziasmul? Este chiar atât de important să fim entuziaști? Cineva spunea că entuziasmul este „sarea și piperul vieții”. Emerson spunea de asemenea: „Nimic de seamă nu s-a realizat vreodată fără entuziasm.”

Mulți dintre noi ne amintim de entuziasmul pe care îl aveam în a ne întâlni cu Domnul în primii ani ai experienței noastre creștine. Cât de nerăbdători eram să facem ceva pentru Domnul; era o bucurie permanentă aceea de a fi prezenți în casa Domnului! Cu toate că eram ocupați, găseam suficient timp pentru a face ceea ce ne pasiona. Este adevărat că atunci aveam mult entuziasm și puțină cunoștință. Acum se pare că există multă cunoștință și puțin entuziasm. Dar de ce a scăzut entuziasmul nostru? Sau cât entuziasm avem în ceea ce facem pentru Domnul? Câtă dragoste avem atunci când studiem Cuvântul, când ne rugăm, când suntem chemați să slujim în biserică sau să-i slujim pe semenii noștri?

Părăsirea dragostei

Deși a fost apreciată pentru osteneala și răbdarea sa, biserica din Efes primește o observație din partea Domnului Hristos: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.”

Dar ce înseamnă lucrul acesta? Unii comentatori ai Scripturilor înțeleg prin pierderea dragostei dintâi o scădere a zelului sfânt, o pierdere a devoțiunii și un declin în viața practică de credință. Dar Biblia ne spune că cei din Efes au părăsit dragostea dintâi, nu că au pierdut-o. Cu toate că acest lucru poate părea un joc de cuvinte, este totuși o deosebire semnificativă între a pierde un lucru și a-l abandona. Pierderea este neintenționată, pe când părăsirea implică o decizie personală. De aceea, părăsirea dragostei dintâi nu este acceptată de Domnul Isus. Cei ce iubesc slujesc diferit față de cei ce slujesc din obișnuință. Faptele bune, activitatea pentru Domnul și puritatea doctrinară nu țin locul iubirii calde față de Domnul. Toate eforturile fără dragoste sunt „o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor” și orice facem fără dragoste nu ne folosește la nimic. (1 Cor. 13,1-3)

Cu alte cuvinte, părăsirea dragostei nu este un aspect minor, ci unul fundamental al vieții de credință. Dragostea este primul semn al unei biserici creștine adevărate. Nicio biserică nu poate fi o biserică vie dacă nu este iubitoare. Esența vieții creștine constă într-o relație de dragoste autentică, sinceră, cu Hristos. Fără această dragoste, lucrarea bisericii ar fi lipsită de viață.

Apelul dragostei

Din acest motiv, scriitorii Noului Testament aduc mereu în atenție valoarea dragostei. Prima poruncă, spunea Domnul Isus, este să-L iubești pe Dumnezeu și a doua este să-L iubești pe aproapele tău. Astfel, să iubești este împlinirea Legii. Cu toate acestea, Isus nu spune că va abandona biserica din Efes pentru că ea a părăsit dragostea dintâi, ci o conștientizează și o cheamă la pocăință. El face un apel către această biserică și către cei ce au pierdut dragostea dintâi, prin trei imperative:

■ **Amintește-ți de unde ai căzut!** – Aceste cuvinte înseamnă mai mult decât o simplă rechemare a trecutului; înseamnă să porți în minte și să păstrezi proaspete experiențele trecutului și să le aplici și în prezent. Să privești înapoi poate fi în anumite situații păcat, dar în altele poate fi înțelepciune. Pentru soția lui Lot, privirea înapoi a însemnat un dezastru. Să te uiți înapoi după o viață ușoară și să mergi după confortul lumii înseamnă să te poziționezi în afara Împărăției lui Dumnezeu. Dar să te uiți înapoi la drumul pe care te-a călăuzit Dumnezeu înseamnă să cauți înțelepciunea și valorile spirituale primite prin harul lui Dumnezeu și să faci primul pas pe drumul pocăinței.

■ **Pocăiește-te!** – Înseamnă schimbarea direcției. Isus nu ne cere să reconstituim experiențele emoționale. El nu le cere efesenilor să se simtă rău pentru păcatele lor. Nu ceea ce simt ei despre ei este problema, ci ceea ce fac. Nu trebuie să aștepte până ce se vor simți rău. Ei au păcătuit și trebuie să se întoarcă de la păcat la pocăință. Nu este timp de așteptat. Trebuie să-și reamintească ceea ce a fost bun în trecutul lor și să dea la o parte ce este greșit. Trebuie să mărturisească pierderea dragostei și să renunțe la acest fel de a fi.

■ **Întoarce-te la faptele dintâi!** – Nu este o sugestie, ci o poruncă ce nu suportă amânare. Dacă au pierdut dragostea dintâi, ei trebuie să se întoarcă la ea. Prin harul lui Dumnezeu se poate face această întoarcere. Ei au pierdut ceea ce aveau odată. Au pierdut cele mai frumoase lucruri pe care dragostea le oferă. Au fost luați de furtuna vieții cotidiene. Isus le spune să își reînnoiască devoțiunea pentru El. Este nevoie de o nouă putere pentru a face acest lucru, o nouă sinceritate și puritate a motivelor, o înnoită perseverență în fața multelor încercări și o nouă grijă pentru acele cuvinte și fapte rele pe care ei le considerau drepte. Dragostea va determina dorința și puterea de transformare a vieții lor.

Acum ar fi bine să ne întrebăm și noi dacă Îl mai iubim pe Dumnezeu ca la început. Dacă nu putem spune da, atunci sfatul lui Isus către biserica din Efes ni se adresează și nouă. ■

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei „Curierul Adventist”.

De la apatie la

ARON MOLDOVAN

Intro singură săptămână, Săptămâna patimilor, a morții și învierii Mântuitorului, așteptătorii Împărăției mesianice, de mult promise, au trecut prin experiențe emoționale intense și contradictorii: de la entuziasm înflăcărat la adâncă decepție și de la decepție la entuziasm.

Incredibil, dar adevărat!

Ziua intrării triumfale a lui Isus în Ierusalim, ca un Rege umil, călare pe un asin, conform descrierii profetice, a stârnit așteptări fără precedent în inima ucenicilor Săi și a altora. Speranța instalării Sale ca rege pe tronul lui David le-a umplut inimile de bucurie. Copiii și adulții fluturau ramuri de finic, umpleau văzduhul de osanale și își așterneau hainele în fața asinului pe care călărea Isus. Atmosfera triumfală, asociată cu anotimpul florilor, prevestea parcă o nouă eră în istoria poporului ales.

Dar, în câteva zile, atmosfera se schimbă radical. Invidia și furia conducătorilor iudei se dezlănțuie. Mijloacele de manipulare sunt puse în funcție. Entuziasmul se transformă în dezamăgire. Mulți dintre cei care participaseră la manifestația triumfală, strigând: „Binecuvântat este împăratul care vine în Numele Domnului!” (Luca 19,38), descurajați, dezamăgiți și furioși strigau cu aceeași intensitate: „Noi avem o lege și după legea noastră El trebuie să moară pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 19,7). „Răstignește-L, răstignește-L!” (Luca 23,21)

Incredibil, dar adevărat! În mai puțin de o săptămână s-a trecut de la cea mai înflăcărată speranță la cea mai adâncă decepție; de la elogiul entuziaste la respingere josnică. Desigur, deși entuziasmul a fost împărțit și de ucenici, ei nu L-au respins, însă dezamăgirea le-a fost cruntă.

După relatarea acestei triste experiențe, este drept să ne întrebăm: Dacă se poate trece atât de ușor de la entuziasm la decepție, nu se poate parcurge și o cale inversă? Avem dovezi că se poate. Iată un exemplu:

În după-amiaza zilei învierii, doi ucenici îndurerați își purtau povara dezamăgirii pe drumul de țară dintre Ierusalim și Emaus, împărțându-și amarul din suflet. Aveau de parcurs vreo 12 kilometri. În curând, li se alătură un Străin, care părea cu totul necunoscut în legătură cu evenimentele petrecute recent în Ierusalim. Uimiți de neștiința Lui, unul dintre ucenici, numit Cleopa, i-a zis: „Tu ești singurul străin aici, în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?” (Luca 24,18). La insistența Străinului, ei și-au mărturisit credința în calitatea de profet a lui Isus și regretul că speranța lor că El era Mesia s-a năruit.

Drumețul, după o muștrare delicată, dar fermă, pentru incertitudinea lor în a crede „tot ce au spus prorocii”, le-a argumentat din Scripturi că ceea ce se întâmplase recent era tocmai ceea ce fusese prezis prin proroci cu secole înainte.

După vreo două ore de călătorie, cei doi ucenici ajung la destinație. Străinul pare că vrea să meargă mai departe, dar, la stăruința lor, „a intrat să rămână cu ei” (vers. 29). Se pregătește în grabă o masă frugală. Oaspetele Își ia locul în capul mesei, ridică mâinile spre binecuvântare, așa cum făcea Isus, și, deodată, privind atent la mâinile Lui, cei doi Îl recunosc în El pe cel crucificat. Vor să I se închine, dar El se face nevăzut.

Vor sta la masă liniștiți, fiind foarte flămânzi și obosiți? Nicidecum! Lasă mâncarea neatinsă, se îndreaptă în grabă spre Ierusalim, pe cărări înguste și întunecate, fără să mai simtă oboseala sau foamea, ca să ajungă cât mai repede la

entuziasm

frații lor întristați ca și ei, pentru a le împărtăși vestea minunată a învierii Celui pe care ei Îl credeau mort pentru totdeauna. Așa au trecut primii creștini de la crunta dezamăgire la entuziasmul molipsitor și, în scurtă vreme, au umplut Ierusalimul cu învățătura lor despre învierea și înălțarea lui Isus Hristos la „dreapta Tatălui”, de unde Se va întoarce de îndată ce Evanghelia va fi vestită tuturor oamenilor (Mat. 24,14).

Cucerii de Isus cel înviat

În fața mărturiei de netăgăduit a apostolilor, zeei romanilor s-au dat înapoi, iar zeci și sute de mii de oameni au fost cucerii de vestea cea bună. Galileeanul a fost preferat oricărui avantaj pământești. Bogăția, plăcerile și onoarea lumească nu i-au putut corupe. Torturile, amenințările și moartea nu i-au înspăimântat, pentru că știau că Isus al lor trăiește și va reveni să-i ia cu El.

Ecoul acestei experiențe se aude în cuvintele lui Petru: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată păstrată în ceruri pentru voi..., în ea voi vă bucurați mult măcar

că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări...” (1 Petru 1,3-6)

Despre relația cu Isus a acestui fel de creștini, Petru scria: „Voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (vers. 8 și 9).

Învierea lui Isus Hristos din morți, crezută și însușită, i-a ridicat pe primii creștini din starea de dezamăgire, confuzie și apatie „la o nădejde vie”. Astfel, speranțele năruite în Vinerea Paștelui au fost urmate de un entuziasm fără precedent „prin învierea lui Isus Hristos din morți” și prin înviorarea adusă de Cincizecime.

Isus – speranța noastră

Nu s-ar putea reedita astăzi experiența de atunci? Nu s-ar putea trece de la confuzie și apatie la entuziasmul primilor creștini? A încetat oare să mai fie adevărat că Isus Hristos a înviat? Este Duhul Sfânt mai slab astăzi de cum a fost la Cincizecime?

*De ce-ntârzie să coboare
Ca-n vremea ploii timpurii?
De ce când ceasu-i pe sfârșite
Mângâietorile, nu vii?*

Aceasta se tot întreba un așteptător. Și tot el răspunde în locul Duhului Sfânt:

*Nu! Așteptarea nu-i a voastră,
Ci Eu v-aștept de mult pe voi.
Când veți găsi din nou spre Mine
Cărarea-ntoarcerii 'napoi?*

Dumnezeu așteaptă să facem ceea ce depinde numai de noi și El va face, în mod sigur, ceea ce depinde numai de El, pentru a reflecta pe deplin caracterul lui Isus și a transmite în mod eficient Evanghelia mântuirii în cadrul întregului mesaj din Apocalipsa 14,6-12.

Ce depinde de noi? Să ne așezăm fără rezerve la dispoziția lui Dumnezeu; să ne hrănim zilnic din Cuvântul Său; să respirăm continuu atmosfera rugăciunii; să mărturisim despre ce face Isus în viața noastră și să ne ținem „în totul totulului tot numai de Domnul, Dumnezeul” nostru (Deut. 18,13). Astfel, putem fi siguri că El ne va trece de la apatie la entuziasm. ■

*Aron Moldovan este
pastor pensionar și
invitat permanent al
postului Speranța TV.*

Este dificil să descrii un lucru atunci când nu ai cuvintele potrivite. Apostolul Ioan, când vorbeşte în cartea Apocalipsa despre Noul Pământ, începe prin a spune ce *nu* va fi acolo, nu ce va fi. Când descrie Noul Pământ, el foloseşte cuvinte care exprimă absenţa lucrurilor care ne năruiesc viaţa aici: moartea, tânguirea, tipătul, durerea. De ce? Pentru că nu putem descrie decât ceea ce cunoaştem în viaţa aceasta; nu putem descrie ceea ce iese din sfera ei.

Când mă gândesc la a Doua Venire a lui Hristos, la întâlnirea faţă către faţă cu Mântuitorul meu, îmi vin în minte câteva cuvinte care par de ajuns, însă, în acelaşi timp, mă încearcă un dor nemăsurat. Îmi vin în minte patru gânduri, mă învăluie patru stări sufleteşti – sentimente aproape prea înalte ca să le pot descrie în cuvinte potrivite.

Libertatea

A Doua Venire înseamnă pentru mine, în primul rând, o poartă prin care lăsăm în urmă tot ce ne ţine captivi pe acest pământ. Mă uimeşte că primul lucru pe care îl menţionează Ioan în descrierea Noului Pământ este faptul că marea nu va mai fi. Este numai firesc pentru el să sublinieze acest aspect. Pentru Ioan, care locuia în exil pe insula Patmos, marea care îl înconjură din toate părţile era ca o închisoare.

Noi trăim între pereţii altor închisori. Unii se află în închisoarea sărăciei din care nu pot evada. Alţii sunt încătuşaţi de dependenţa de anumite substanţe, alţii de relaţiile abuzive sau de boala care le macină trupul – nu au nicio cale de scăpare. Alţii sunt îngrađiţi de război şi violenţă. Ne gândim la Sudan, Irak sau Afganistan şi la alte zeci de state unde bărbaţii, femeile şi copiii sunt prinşi într-un şir de frământări politice şi

vărsări de sânge care par fără sfârşit. Toate acestea ne țin strâns legaţi; nu vedem nicio cale de ieşire.

Pentru mine, revenirea lui Hristos este clipa în care El va dărâma zidurile acestor închisori; clipa în care, aşa cum spunea Ioan, marea nu va mai fi.

Revederea

Pentru Ioan, marea mai însemna şi distanţa – despărţirea – de cei dragi şi de prieteni. De aceea, când descrie locul unde nu va mai fi mare, el vorbeşte despre absenţa lucrurilor care creează distanţă sau despărţire. Există foarte multe lucruri care îi distanţează pe oameni unii de alţii: neînţelegerile, mânia, cuvintele aspre. Alte ziduri de despărţire apar din cauza deosebirilor de etnie, naţionalitate sau limbă.

Când cuvintele *nu sunt* de ajuns

JAN PAULSEN

„Suntem aproape acasă; în curând vom auzi glasul Mântuitorului, mai plăcut decât orice muzică, spunând: 'Lupta ta s-a încheiat. Intră în bucuria Domnului tău.'

Binecuvântată rostire! Vreau s-o aud de pe buzele Sale nemuritoare...

Vreau ca glasul meu să sune și să răsunе prin curțile Cerului. Vei fi și tu acolo?"

(Ellen White, *Maranatha*, p.321)

Cel mai mare zid de despărțire este, în mod categoric, moartea, iar revenirea lui Hristos înseamnă că și moartea va dispărea. Înseamnă că mă voi reîntâlni cu cei dragi. Îi voi vedea pe părinții mei – sunt sigur de asta. Vreau să îi văd și pe copiii mei, și pe fratele meu. Vreau să mă întâlnesc și cu alte persoane la care țin foarte mult. Când mă gândesc la această reîntâlnire, mă cuprinde un simțământ puternic de nerăbdare, dar și unul de neliniște. Vor fi acolo toți cei pe care îi iubesc?

Cred că vom asista la o scenă minunată de manifestare a harului. Trebuie să ne pregătim să avem o serie de surprize. S-ar putea să întâlnim acolo pe cineva la care nu ne-am așteptat și să îi spunem: „Ce? Tu ești aici?” Iar Hristos ne va răspunde: „Tu vorbești?”

Sunt convins că numai în clipa revenirii lui Hristos vom pricepe în profunzime dorința Sa fierbinte de a salva cât mai mulți oameni cu putință. Mă aștept să întâlnesc acolo foarte mulți tineri – adolescenți și copii care n-au apucat să dea piept cu viața, pentru că firul vieții lor a fost curmat în timp ce se străduiau să descopere și să cerceteze. Când Se va întoarce Hristos, cred că vom înțelege că acceptarea din partea Sa nu va consta, în primul rând, în răsplata pentru ceea ce am făcut, ci vor fi luate în considerare și alte valori.

Acceptarea

Când Domnul va reveni, când Îl voi vedea față în față, Îl voi privi în ochi pe Cel care mă cunoaște în întregime, Cel care m-a creat și care știe toate amănuntele legate de personalitatea mea. Nimic nu este ascuns de privirea Sa. În ciuda acestui lucru, voi vedea în ochii Săi nu condamnarea, ci dragostea împletită cu milă.

A Doua Venire a lui Hristos înseamnă pentru mine momentul acceptării finale, momentul când Dumnezeu îi va primi cu brațele deschise pe copiii Săi. Da, El observă tot ce nu este în regulă; toate lucrurile pe care ne-am dori să le schimbăm, pe care am încercat să le schimbăm, dar nu am reușit. El știe toate acestea, și totuși ne primește. Iată un gând impresionant, care mă umple de speranță, nerăbdare și venerație.

Înnoirea

Când va veni Hristos, vom fi eliberați de ceea ce ne ține înlănțuiți, ne vom reîntâlni cu cei pe care îi iubim și vom fi acceptați pe deplin de Dumnezeu. În ziua aceea, Îl vom auzi pe Domnul nostru zicând: „Să o luăm de la capăt. Șterg acum tot răul care a existat înainte. Să mergem înainte cu sufletul înnoit și curat.” În această nouă eră,

„nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte.” (Isaia 65,17)

În ce cuvinte putem exprima intensitatea acestei idei? Fiecare dintre noi purtăm cicatrici și dureri de nenumărate tipuri. Pentru unii sunt suferințele pe care și le-au provocat singuri, greșelile stupide ale căror consecințe le suportă cu greu. Pentru alții este durerea despărțirii de cei dragi, întristarea din cauza suferinței celor dragi, traumele provocate de boală și moarte. Alții sunt încercați de sărăcie și foamete, de frustrarea că nu vor putea să le asigure copiilor un viitor sau de durerea provocată de abuz sau nedreptate.

În aceste clipe de suferință intensă, în strădania noastră de a fructifica la maximum ceea ce ne oferă viața, cuvintele: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apoc. 21,5) aduc alinare sufletelor noastre. Abia aștept să vină Isus ca să Îl aud rostind aceste cuvinte!

Așteptând cu nerăbdare

Așadar, cum aștept eu revenirea Domnului?

Aștept fără teamă, conștient că El este cu mine la fiecare pas, conștient că momentul întâlnirii cu El față în față va întrece orice durere, orice problemă, orice suferință.

Aștept cu nerăbdare, conștient că El va veni curând – nu doar în sensul unui anumit moment sau punct pe axa timpului, ci și în sensul că, pentru fiecare dintre noi, revenirea lui Hristos poate avea loc în secunda imediat următoare după ce vom deschide ochii.

Aștept având convingerea că modul în care trăiesc acum are importanță, având convingerea că, deși tânjesc după clipa aceea de vindecare totală, Dumnezeu mă cheamă azi să ofer eu vindecare, să fiu un agent care să aducă schimbare și înnoire în societate.

Și aștept cu un simțământ al responsabilității – cu dorința de a împărtăși această speranță cu cât mai mulți oameni posibil; cu dorința de a-i ajuta să înțeleagă că a Doua Venire va fi un eveniment real, că Isus Hristos este o persoană reală, care le oferă tuturor harul Său, și că numai prin revenirea Sa se vor împlini toate năzuințele noastre și toate dorințele noastre cele mai profunde. ■

Traducere: Loredana Sârbu

Adventist World, decembrie 2007

*Jan Paulsen
este președintele
Conferinței Generale a
Bisericii Adventiste de
Ziua a Șaptea.*

Conferința Transilvania de Sud este o unitate administrativă teritorială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, din „inima” României, și are ca obiectiv primordial promovarea Evangheliei veșnice pe raza județelor Brașov, Covasna, Harghita, Mureș și Sibiu, organizând și coordonând activitatea de păstorire, predicare, învățare și cultivare spirituală a membrilor ei. Este Conferința cu densitatea cea mai mare de adventiști din țară, în mod special în județul Mureș, cu cel mai ridicat procent de minorități printre membrii săi (maghiari, gabori, romi și sași) și care operează în mediul cu cea mai mare diversitate religioasă.

Colportorii în misiune

Comunitatea Făgăraș

BISERICI ȘI CREDINCIOȘI

În județele mai sus enumerate, Conferința Transilvania de Sud numără 147 de biserici și 40 de grupe organizate, cu un total de 9.100 de membri, conform ultimului raport statistic emis în data de 31 martie 2008. Dintre aceștia, 5.569 sunt în județul Mureș, 1.847 în județul Brașov, 968 în Sibiu, 433 în Covasna și 283 în Harghita.

Comunitatea Reghin A

Hirotonire pastori, Sighișoara

ÎN PALMELE LUI DUMEZEU

ACTIVITĂȚI PASTORALE

Această Conferință are 42 de pastori angajați, dintre care 25 sunt hirotoniți, 9 asistenți, 5 stagiași și 2 pastori pensionari reactivați; un corp pastoral relativ tânăr, care poate promova, cu mult entuziasm, revigorarea devoțiunii personale și valorile creștine autentice. Fiecare pastor este echipat cu materiale (seminare biblice și de sănătate sau de familie, cărți, invitații, afișe etc.). Totodată, fiecare district implicat în misiune a fost ajutat până în clipa de față și din punct de vedere financiar pentru realizarea campaniilor evanghelice propuse.

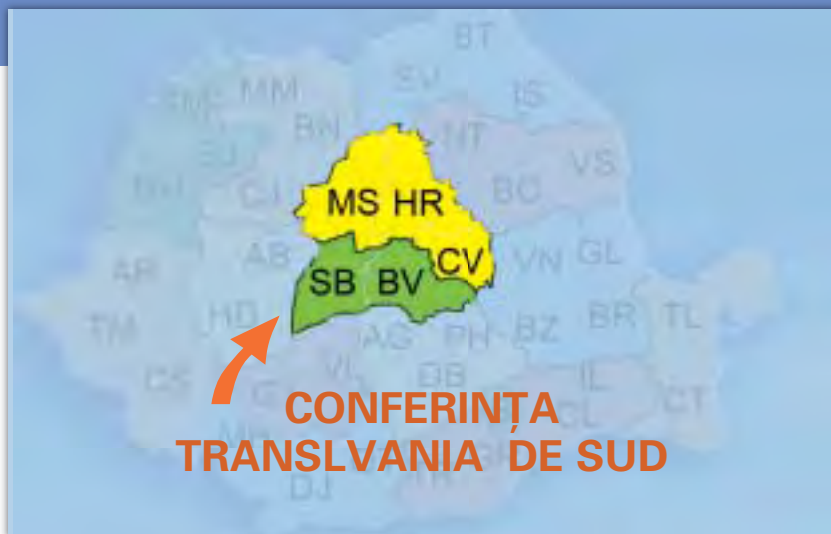
Mai mulți pastori și-au exprimat dorința de a fi ajutați cu evangheliști din străinătate și, drept urmare, s-au făcut

programări în diferite comunități (care s-au și concretizat, de altfel) în cadrul programului *Share Him*.

În paralel cu aceste campanii susținute de pastori și evangheliști, s-au avut în vedere descoperirea și

instruirea tinerilor sub 25 de ani pentru susținerea de campanii evanghelice.

În ultimii trei ani au fost hirotoniți 7 pastori: Daniel Niculescu, Florin Tudose, Iacob Coman, Octavian Cureteu, Portik Reimond-László și Veress József.

Corpul pastoral al Conferinței Transilvania de Sud

LUCRARE PERSONALĂ

În momentul de față, pe teritoriul Conferinței activează 18 evangheliști laici, majoritatea dintre ei lucrând în zone albe. Aceștia sunt dotați cu aparatură necesară pentru evanghelizare.

Ajutorarea Centrului de socializare din Zărnești (familii fără adăpost) pe parcursul anului, dar în mod special în timpul sărbătorilor de iarnă, a fost în centrul atenției noastre. Au fost distribuite diferite pachete de Crăciun și pachete cu îmbrăcăminte și au fost montate geamuri și uși la casele celor nevoiași.

Cele 5 centre Sola Scriptura se dezvoltă în municipiile: Brașov (110 cursanți), Reghin (86 cursanți), Sibiu (263 cursanți), Sfântu-Gheorghe (250 cursanți) și Târgu-Mureș (867 cursanți).

ALTE DATE STATISTICE INTERESANTE

Religia anterioară		Membri pe sexe		Categorii de vârstă		Profesii	
Adventistă	35,04%	Feminin	60,86%	Peste 70 de ani	28,33%	Casnică	27%
Ortodoxă	35,85%	Masculin	39,14%	31-40 ani	17,61%	Pensionar	21%
Reformată	17,37%			51-60 ani	15,44%	Muncitor	5,56%
Romano-catolică	6,79%			41-50 ani	13,23%	Agricultor	5,22%
Evanghelică	0,98%			61-70 ani	13,11%	Zidar	3,46%
Altele	3,97%			21-30 ani	11,17%	Croitor	3,38%
				Sub 20 de ani	1,12%	Altele	34,38%

INSTITUȚII EDUCAȚIONALE

Cu ajutorul bunului Dumnezeu s-au pus bazele a câtorva instituții educaționale pe teritoriul Conferinței, dintre care amintim: Școala româno-americană, sub egida Fundației „Omega”, la Târgu-Mureș, și Școala „Muntele de Foc” din Câmpenița, având un curriculum cu totul special și care a intrat într-o nouă etapă, inaugurând deschiderea liceului. Ambele școli sunt în județul Mureș. Față de anii trecuți, s-au înființat trei noi unități de învățământ care funcționează: în Bod, în Brașov – Betel (jud. Brașov) și în Ibănești-Hodac (jud. Mureș). Grădinița Târgu-Mureș B s-a dezvoltat, funcționând cu două grupe. S-au făcut pași pentru înființarea unei unități de învățământ și în municipiul Reghin (jud. Mureș), care, cel mai probabil, va începe să funcționeze din septembrie 2008.

Școala româno-americană „Omega”, Tg. Mureș

Școala „Muntele de foc”, Câmpenița

COR DE COPII ȘI DE TINERET

Cu ajutorul Domnului, din data de 13 ianuarie 2008, ca răspuns la o nevoie reală în rândul copiilor și tinerilor bisericii, au fost înființate două coruri: unul de copii și unul pentru adolescenți și tineri, sub coordonarea directă a fratelui Sebastian Cazan, absolvent al Academiei de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca. Soli Deo Gloria!

Centenarul Corului Adventist, Sibiu

Colportori în misiune

COLPORTORI ÎN MISIUNE

Propovăduirea Evangheliei cu ajutorul cuvântului scris este o lucrare profetică și s-a dezvoltat an după an, ajungând să ia o amploare deosebită chiar în acest timp, considerat o eră a Internetului și a dezinteresului față de carte. Paradoxal cu această situație, vânzările de cărți au crescut și în anul 2007 în Conferința Transilvania de Sud. Cei 24 de colportori, din localitățile Brașov, Codlea, Făgăraș, Mediaș, Reghin, Sfântu-Gheorghe, Sibiu, Sighișoara, Sovata și Târgu-Mureș au reușit să distribuie cărți de sănătate, de educație și cărți religioase în valoare totală de 366.472,49 lei. Campaniile susținute în orașele Sibiu, Miercurea-Ciuc și Târgu-Mureș au avut următoarele obiective: pe lângă vânzarea de literatură, promovarea unui stil de viață sănătos prin seminarele prezentate; căutarea persoanelor interesate de religie sau cu nevoi speciale și mobilizarea membrilor din comunitățile locale în vederea continuării lucrării cu persoanele găsite. Lucrarea de vestire a Evangheliei prin literatură trăiește în aceste zile apogeul său și împlinește profeția! Cei care iubesc această lucrare și doresc să fie părtași la minunile lui Dumnezeu mai sunt încă așteptați să dăruiască o parte din timpul împrumutat de Dumnezeu pentru această nobilă misiune.

Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă, Herghelia

Grădinița Tg. Mureș B

ADMINISTRAREA RESURSELOR PATRIMONIALE

Pe teritoriul Conferinței Transilvania de Sud există 187 de locașuri de închinare, unde membrii bisericii împreună cu prietenii și oaspeții îi aduc închinare lui Dumnezeu. Cercetarea Scripturilor, rugăciunea și predica, la care se adaugă bogatele ocazii de părtășie constituie momente unice de înălțare spirituală.

De asemenea, în cadrul Conferinței noastre, prin harul Domnului și prin contribuția fraților a fost posibilă inaugurarea, în acest mandat, a cinci noi case de rugăciune.

În prezent există 16 biserici în construcție, unde se lucrează, etapă cu etapă, prin eforturi și sacrificii, pentru a se da o mărturie vizibilă a păzitorilor Sabatului.

Tot pentru o mărturie puternică, în Conferința noastră există în două orașe transmisii ale postului Radio Vocea Speranței, la Mediaș (88,1 MHz între orele 18.00-19.00) și la Brașov (94,6 MHz, între orele: 05.00-09.00 și 13.00-17.00), iar în multe alte localități postul Speranța TV.

Pe teritoriul Conferinței Transilvania de Sud mai funcționează un Centru de Tineret – „Dincolo de Râu”, la Lăpușna, jud. Mureș; Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă, la Herghelia, și sediul A.S.I., la Nazna.

Pentru asigurarea resurselor financiare, în permanență a fost întreținut spiritul de credincioșie dovedit printr-o zecuire corectă și

Centrul de Tineret „Dincolo de râu” — Lăpușna

Centrul de socializare, Zărnești

Colportori în misiune

spiritul de sacrificiu, printr-o dăruire consistentă, atât la nivelul bugetelor locale ale comunităților, cât și pentru colectele speciale destinate câmpului extern al Conferinței. Corpul pastoral și slujbașii au vegheat ca niște buni ispravnici pentru continuarea misiunii noastre de a vesti Evanghelia.

Nu putem spune că nu sunt și situații mai dificile, dar sperăm ca Domnul să învieze întrugetul Său

popor și pe teritoriul Conferinței Transilvania de Sud, prin oameni consacrați, având o chemare sfântă. ■

*Tamási Károly este
secretarul Conferinței
Transilvania de Sud.*

Sunt aici, Doamne!

FLORIAN RISTEA

Când am pășit pentru prima dată într-o biserică adventistă, în anul 1990, m-au impresionat două lucruri: solemnitatea închinării și mesajul despre a Doua Venire a Domnului Isus Hristos. Dacă primul lucru m-a determinat să revin cu plăcere în acea biserică, cel de-al doilea mi-a creat un sentiment de bucurie amestecată cu nerăbdare și teamă. Nu era teama de pedeapsă, care îi face pe unii să umple bisericile în anumite conjuncturi, ci teama că nu mai am suficient timp să mă pregătesc pentru venirea Domnului.

Evenimentele care au schimbat fața Europei între anii 1989 și 1991 – căderea comunismului în țările Europei centrale și de sud-est și fărâmițarea fostului bloc sovietic – au animat puternic predicarea adventistă despre a Doua Venire.

Nu exista predică în care pastorul sau alți predicatori din biserică să nu amintească, direct sau tangențial, solemnele cuvinte ale Mântuitorului: „Iată, Eu vin curând!” (Apoc. 22,12). Și nu numai atât.

Întreaga biserică era animată de această convingere și, prin felul în care răspundea predicării, transmitea ea însăși acest simțământ

al urgenței. Îmi aduc aminte cum ardeam de nerăbdare să vin din nou la biserică, să aud acel mesaj extraordinar și să verific cu ochii mei textele despre revenirea Domnului. Iar când mă găseam acolo, pe unul dintre scaunele acelea vechi, ascultând „cu sufletul la gură” predica de la amvon, mă rugam în inima mea: „Doamne, te rog, mai așteaptă puțin, să mă pot boteza și eu!”

„Sunt aici, Doamne!”

Aceasta este una dintre „moștenirile” pe care le-am primit de la biserica mea, în legătură cu a Doua Venire: simțământul urgenței. Practic, nu era doar un simțământ, era o convingere.

În timp ce sentimentul poate induce chiar o stare de inerție spirituală, convingerea îi pune în mișcare pe oameni. Biserica despre care scriu nu era captivă unui entuziasm extraordinar, ci a unei convingeri care îi determina pe membrii ei – tineri și bătrâni – să se roage cu înflăcărare, să vestească Evanghelia și să boteze oameni. Eu însumi am făcut parte dintr-un grup de douăzeci de persoane botezate în una dintre multele ocazii.

Solia adventistă mi-a schimbat viața. Am renunțat la planurile personale și am decis să devin predicator. Iar în ziua când am început cursurile la Teologie pastorală, simțământul urgenței m-a însoțit și acolo. Gândeam: „Patru ani este prea mult! Vine Domnul până voi termina eu școala. Dar, dacă El m-a trimis aici, aici mă va găsi!” Cei patru ani au trecut repede, însă Domnul nu a venit în acea perioadă. Dar urgența promisiunii și a vestirii Evangheliei, pe care am aprofundat-o în cei patru ani, a rămas la fel de presantă în sufletul meu.

Cu aceeași convingere, la sfârșitul zilei în care am luat în primire primul district, am ingenuncheat și am spus: „Doamne, cred că mă vei găsi aici, lucrând pentru Tine!” Timpul a trecut din nou și așteptarea nu mi-a fost împlinită. A urmat un alt district, apoi altul și, în prezent, sunt în cel de-al patrulea. Au trecut optsprezece ani de când inima mea a vibrat la auzirea soliei adventiste. Ca urmare, citind aceste rânduri, cineva poate să întrebe cum este cu simțământul urgenței și de ce nu sunt descurajat. Cred că cititorul intuiește că nu sunt singurul „caz” de felul acesta.

În toată istoria și, în special, de la Marea Mișcare Adventistă încoace, copiii lui Dumnezeu au simțit tensiunea chinuitoare dintre „curând” și „nu încă”, în legătură cu a Doua Venire.

Acesta este marele semn de întrebare cu care am învățat să trăim, ca dovadă că multe răspunsuri teologice sau de altă natură nu ne satisfac: De ce nu a venit încă?

Semnele sfârșitului

Unele pasaje biblice sau capitole, ca Matei 24 sau Luca 21, sunt atât de cunoscute tocmai datorită atenției permanente pe care credincioșii le-au acordat-o de-a lungul timpului. Ele conțin „semnele sfârșitului”, pe care Însuși Mântuitorul sau apostolii le-au indicat.

Experiența ne dovedește însă faptul că este greu de precizat, pentru contemporanii unui eveniment sau fenomen petrecut pe scena istoriei, dacă acel eveniment sau fenomen constituie un semn al sfârșitului. Când ciuma bubonică a decimat jumătate din populația Europei, în secolul XIV, mulți gândeau că urmează sfârșitul lumii (se estimează că circa 75 de milioane de oameni au murit în urma acestei pandemii). Dar nu a fost așa.

Când Iluminismul a cuprins mințile elitelor intelectuale ale secolului XVIII, iar „domnia rațiunii” a alimentat scenele oribile ale Revoluției Franceze, cunosătorii profețiilor s-au gândit la „lepădarea de credință” care va precede sfârșitul istoriei. Dar sfârșitul a întârziat să se producă.

Atunci când era industrială a luat avânt și oamenii au început să zboare cu avionul, să vorbească la telefon sau să transmită imagini în mișcare cu ajutorul tubului catodic; când istoria, inclusiv cea contemporană, a început să fie pusă în lumina profețiilor din cărțile Daniel și Apocalipsa, iar societățile biblice au răspândit Biblia pe tot pământul, credincioșii au realizat că trăiau exact timpul profetic în care „cunoștința va crește”. Dar și ei au adormit fără să vadă împlinirea așteptării lor.

Apoi, cele două războaie mondiale, cu milioanele de victime și pagube materiale imense și cu ridicarea valului ateist, care a cuprins o bună parte a lumii sub forma comunismului, au alimentat din nou convingerea că „Domnul este aproape” (Fil. 4,5).

În sfârșit, astăzi, după prăbușirea comunismului și a fostului bloc sovietic, când America a rămas singura

„Dacă am putea să privim numai o dată Cetatea cerească, nu am mai dori niciodată să mai locuim pe pământ.”

(Ellen White, Semnele timpului, 8 aprilie 1889)

superputere mondială, iar papalitatea câștigă tot mai multă influență pe plan internațional (vezi Apoc. 13,3), este rândul generației noastre să tresalte: Vine Domnul!

Întrebări dureroase

Faptul că unele evenimente au fost interpretate ca „semne ale sfârșitului” și de la producerea lor au trecut – ca în unele cazuri enumerate mai sus – sute de ani a estompat acel simțământ al urgenței, născut din adverbul *curând* al făgăduinței Mântuitorului. Ca urmare, unii s-au descurajat, simțind că „zilele se lungesc și vedeniile rămân neîmplinite” (Ezec. 12,22), așa cum afirmă batjocoritorii.

După aproape 2.000 de ani de când a fost făcută făgăduința – încă neîmplinită! – este greu de înțeles ce înseamnă *curând*. Alții au continuat să creadă, convinși că simțământul urgenței este subiectiv, deoarece, „ca și stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere.” (*Hristos, Lumina lumii*, cap. „Împlinirea vremii”). Peste toate acestea, niciun alt subiect nu a fost cercetat și reevaluat ca semnele revenirii Domnului, așa cum sunt descrise în evanghelii și în epistolele Noului Testament.

Orice potențial „semn al timpului” a fost exploatat pentru a ne menține vie credința că „Domnul vine *curând*.” Dar, în timp ce semnele sfârșitului se perindă pe scena istoriei, unii dintre noi se întrebă: „Nu sunt destule războaie, destulă foamete, destule boli îngrozitoare? Nu este destulă imoralitate, violență și lepădare de credință în lumea noastră? Nu se vestește Evanghelia suficient? Nu sunt pregătite condițiile pentru scenele finale ale istoriei? De ce nu vine Domnul?”

Nu există un răspuns satisfăcător la aceste întrebări. De aceea, nici rândurile de față nu se vor un alt gen de răspuns la această listă de întrebări dureroase,

care poate continua. În locul unui răspuns, Cuvântul lui Dumnezeu ne propune o atitudine.

Răbdare

Nu putem abandona credința și experiența spirituală prin care ne-a condus Dumnezeu, doar pentru că avem o percepție subiectivă asupra timpului (2 Petru 3,8.9) sau pentru că nu am înțeles suficient semnificația unor evenimente.

Conștient că așteptarea îndelungată ne poate clătina credința, scriitorul inspirat ne îndeamnă: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de *răbdare*...” (Evrei 10,35.36). În acest caz, răbdarea înseamnă credință. Nu întâmplător, Mântuitorul încheie lista semnelor sfârșitului din Matei 24 cu remarcă: „Cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.” Implică și o anumită umilință – să accepți că nu știi totul.

Am așteptat optsprezece ani până acum. Indiscutabil, mai puțin decât alții. Nu știu cât timp va mai trece până la revenirea Domnului; dacă voi sluji într-un alt district sau dacă voi ajunge să îmbătrânesc și să adorm somnul morții. Așa cum am remarcat deja, timpul trece diferit pentru noi, pământenii.

Nu știu până unde va îngădui Dumnezeu să crească știința sau amploarea semnelor sfârșitului. Dar, reevaluând istoria și semnele timpului nostru, știu sigur că noi suntem „mai aproape decât atunci când am crezut” (Rom. 13,11). Îl aștept cu același simțământ al urgenței și lucrez cu aceeași convingere că El este aproape. Oricând vei veni, sunt aici, Doamne! ■

*Florian Ristea
este pastor în
districtul Țigănești,
Teleorman.*

DAVID ȘI ABIGAIL

*înțelepciunea comunicării
sau comunicarea înțelepciunii?*

NELU BURCEA

Când un conducător își încheie viața, inevitabil se produce o schimbare. Poporul începe să aibă temeri sau speranțe, în funcție de caracterul conducătorului. Capitolul 25 din 1 Samuel începe sobru, anunțând mai mult decât moartea unui mare judecător și om al lui Dumnezeu. Pentru israeliți, moartea lui Samuel ar fi putut însemna sfârșitul unei ere în care prezența lui Dumnezeu se manifestase din abundență, încheierea vieții unui personaj religios care a fost un catalizator între ei și un împărat doritor de mai multă putere, dar și dispariția unui om de mare echilibru spiritual și social.

Drumul călăuzirii divine

Ce a însemnat pentru David moartea lui Samuel? Cu siguranță, pierderea mentorului spiritual, a unui prieten, a siguranței proprii și – de ce nu? – temerea că promisiunea făcută prin ungere, aceea de a deveni rege, ar fi putut fi adusă la tăcere.

Pe fondul acestui eveniment, David se instalează în deșertul care se întinde de la sud de Iuda, către Sinai, în Pustia Paran. David avea nevoie de înțelegere, de încredere, de siguranță emoțională, de sprijin, de hrană și de adăpost, de apreciere, de respect, de acceptare, de protecție față de entități care periclitează viața și avea dreptul să viseze și să creadă în realizarea

visurilor. Dar el se afla într-o perioadă de criză. Exista cineva care era gata să creadă în el și să-i ofere o șansă? Mai era oare de actualitate și după moartea lui Samuel planul lui Dumnezeu de a-l face împărat? De aceasta, David nu era sigur, dar cu siguranță planul lui își începuse declinul: nu mai era la fel de măreț ca la început – acum era singur, în război, părăsit de toți, sau aproape de toți. În aceste circumstanțe, cum putea fi el fericit de împlinirea planului lui Dumnezeu cu el?!

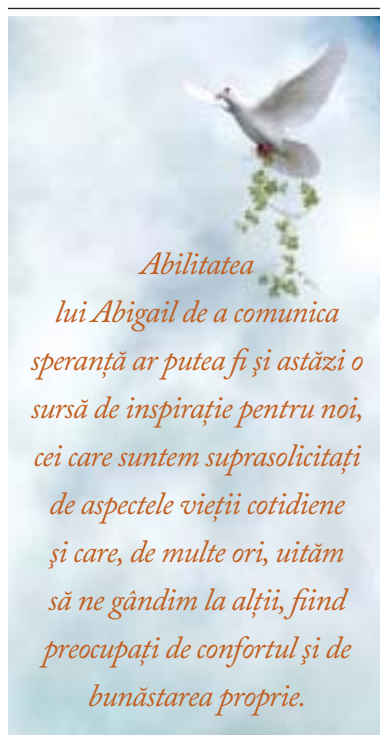
Circumstanțe provocatoare

Dar până să fii fericit, ar trebui să-i faci pe alții fericiți. Cel puțin așa se spune. Nu-i adevărat? Așa că David sfidează triburile agresive care locuiau în zonă și se hotărăște să-i ofere protecție unui om bogat din Maon. Că doar niciun bine nu rămâne fără răsplată. Binele făcut fiind proporțional cu recunoașterea, cu răsplata.

Ceea ce uimește nu este răspunsul negativ, plin de ură, egoism și jignire, cu toate că este surprinzător cum cineva poate să distrugă un om doar prin trei fraze, să nu-i recunoască identitatea sau statutul social și să-l dezbrace de demnitate. Uimitoare este reacția lui David la jignirile aduse de Nabal. Unde este acel David care a avut tăria să se confrunte cu marele Goliat? Căci acum este neputincios în fața unor vorbe. Totuși, decât să-l condamnăm, mai bine să-l înțelegem. Pe fondul acumulării emoționale, David scapă pentru câteva momente din vedere cine este. Să fi fost chiar atât de jignit de injuriile aduse de Nabal sau, altfel spus, vorbele lui Nabal să fi lovit oare chiar în temerile lui David?

Oare nu cumva numărul imens de oameni cu care David se înconjurase, ca să doboare un vrăjmaș extrem de mic, scoate la iveală aceste temeri?

Oare David trecea printr-un proces de schimbare sau doar încrederea în Dumnezeu i-a fost diminuată?

*Abilitatea
lui Abigail de a comunica
speranță ar putea fi și astăzi o
sursă de inspirație pentru noi,
cei care suntem suprasolicitați
de aspectele vieții cotidiene
și care, de multe ori, uităm
să ne gândim la alții, fiind
preocupați de confortul și de
bunăstarea proprie.*

Ca să confirme că întotdeauna graba strică treaba, David se grăbește să aducă la tăcere glasul care, după cum se pare, l-a jignit cel mai mult. Dumnezeu avea însă alt plan. Acela de a-i confirma lui David chemarea, susținerea, iubirea, purtarea de grijă. Cum? Nu prin forță armată, nici printr-un mod supranatural, ci printr-o formă umană, printr-un mesaj cald, profund, comunicat de Abigail. Nu știu dacă Abigail lucra în mass-media și nici nu cred că urmăse cursuri de comunicare la vreo universitate a timpului aceleia, dar un lucru este cert – acela că era foarte bine informată. Poate tocmai conviețuirea cu un astfel de om, Nabal, o făcuse abilă să transforme în compliment fiecare cuvânt pe care-l rostea.

Întâlnirea cu David ar fi putut să-i aducă o serie întreagă de neplăceri sau chiar să-i pericliteze viața. Însă ea gândește pozitiv și, pentru a-și salva casa, face tot posibilul, chiar și imposibilul, în contextul unei societăți în care o femeie, dacă voia să se adreseze în public unor bărbați, risca să fie ignorată, ridiculizată sau umilită. În înțelepciunea ei, Abigail nu ezită și, ajungând înaintea lui David, se adresează reverențios:

„Eu sunt de vină, domnul meu...” (1 Sam. 25,24). Ar fi putut fi acest mod de abordare un fals sentiment sau asumarea vinovăției în mod autentic? Este greu de răspuns. Cert este că această modalitate de comunicare, într-o astfel de situație conflictuală, diminuează tensiunea și îi captează atenția lui David. Cu politețe și cu respect, Abigail i se adresează lui David ca unui stăpân, căutând parcă intenționat să repare fisurile pe care soțul ei le făcuse.

Pe cât de jignitoare este afirmația lui Nabal că „astăzi sunt mulți slujitori care

fug de la stăpâni” (1 Sam. 25,10 u.p.), pe atât de înțeleaptă, detensionantă și reală este comparația lui Abigail cu privire la cele două caractere: „Să nu-și pună domnul meu mintea cu omul acela rău, cu Nabal.” (1 Sam. 25,25)

Mă-ndoiesc de faptul că, în graba răzbunării, David îi mai cere călăuzirea lui Dumnezeu, dar Abigail, în discursul ei, lasă să se vadă legătura dintre mesajul transmis de ea și voia lui Dumnezeu. Ea îi transmite un mesaj clar: **Dumnezeu este aici** și El „te-a oprit să verși sânge și să te ajuți cu mâna ta”. (1 Sam. 25,26)

Biruința înțelepciunii

Abigail nu-i oferă hrană lui David ca răspuns la cererea lui. Ea nu-l chinuiește pe David, punându-l într-o înjositoare postură de cerșetor, ci mai degrabă îl consideră superior, aducându-i daruri și, prin acest mod, îi recunoaște subtil nevoile materiale.

Poate în niciun alt moment al comunicării nu se observă mai bine abilitatea de care Abigail dă dovadă ca atunci când vorbește despre siguranța și viitorul lui David. Cu vocea clară, ea vorbește despre „războaiele Domnului” (vers. 28) pe care David le duce (cu siguranță altele decât cel cu Nabal) și despre felul în care Dumnezeu îi va distruge pe vrăjmașii lui chiar cu „praștia” (vers. 29) – elementul care făcea distincție între orice israelit și David. Cu o voce ca a unui profet, Abigail culminează expunerea ei, vorbind despre timpul „când va face Domnul domnului meu **tot** binele pe care ți l-a făgăduit” (vers. 30).

Apoi, finalizându-și discursul, ea creionează imaginea perfectă a unui rege, vorbind despre cineva „în care nu va fi răutate” (vers. 28) și care nu va avea

„nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur” (vers. 31).

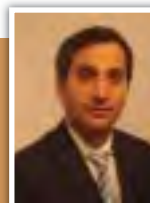
Ar fi fost interesant de văzut reacția lui David, înarmat și urmat de 400 de războinici, stând toți în fața unei singure femei, care a avut puterea de a-i dezarma și de a le da o lecție de viață și credință, probabil nemaiauzită de ei până atunci – că, prin comunicare, poți uide un om, dar îl și poți readuce la viață. Și, de asemenea, cu cât ai mai multe resentimente acumulate, cu atât echilibrul tău spiritual și social are de suferit. Era o lecție de viață ce merita învățată.

Poate ne întrebăm unde era Dumnezeu lui David când el se confrunta cu această criză. Era acolo! Și prin lucruri simple, prin persoane neînsemnate, Dumnezeu voia să-i comunice lui David mesajul păcii, al înțelepciunii.

Abilitatea lui Abigail de a comunica speranță ar putea fi și astăzi o sursă de inspirație pentru noi, cei care suntem suprasolicitați de aspectele vieții cotidiene și care, de multe ori, uităm să ne gândim la alții, fiind preocupați de confortul și de bunăstarea proprie.

La fel ca în vremurile străvechi, și astăzi, același Duh Sfânt ar putea inspira cuvintele noastre pentru ca, prin intermediul lor, să putem dezvolta în alții încrederea în Dumnezeu și pentru ca noi înșine să putem experimenta fericirea într-un mod altruist. ■

Nelu Burcea este
directorul postului
„Radio Vocea
Speranței”.

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;
e-mail: curierul@adventist.ro

„Trupe speciale” la antrenament

Convenția evangheliștilor cu literatura din România

SÂNZIANA CONSTANTIN

Veniți deoparte la Stupini!” a fost invitația Domnului Isus Hristos adresată ucenicilor Săi evangheliști cu literatură din România. Șapte zile pe munte în prezența slavei Lui (23-30 martie 2008). Șapte zile în care 150 de ucenici am stat la picioarele Domnului, sorbind cu nesaț tot ce ne-a pregătit, cuvinte atât de îmbărbătare, de încurajare, de nădejde, cât și de dojană blândă sau de mustrare fermă. Le-am primit pe toate cu bucurie, pentru că un lucru ne e limpede tuturor: ne iubește cu o iubire veșnică și ne dorește cu gelozie pentru cer. Ne aflăm cu toții pe cărarea care se îngustează pe măsură ce urcăm și trebuie să fim în gardă, să știm când înaintarea noastră este împiedicată de bagaje, de încălțăminte sau chiar de ciorapii din picioare. Este esențial să știm când să ne descotorosim de ceea ce stă în calea asemănării noastre cu El. (Vezi *Mărturii*, vol. 2, p. 573.)

Hrană pentru suflet

Providența a vrut ca în prima seară să fie cu noi un străjer care a dat un strigăt lămurit: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!” Domnul vrea ca poporul Lui să ia în serios reforma sănătății, brațul drept al întregii solii îngerești, iar în privința vestimentației să fie o distincție clară între Israel și Egipt. Apetitul și pasiunea trebuie să fie subordonate puterilor superioare ale minții, pentru o biruință deplină asupra păcatului.

În fiecare dimineață la ora 7, după ce fiecare mergea personal să-și ia porția de mană pentru ziua respectivă de la Tatăl ceresc, ne întâlneam la devoțional pentru o oră, un timp binecuvântat în care, după ce cântam, nu ne săturam să aducem laudele și mulțumirile noastre la adresa lui Dumnezeu în 20-30 de rugăciuni fierbinți. Ascultam apoi gândurile lui Dumnezeu făcute auzite, pe rând, în fiecare zi, prin gurile primilor-colportori din cele șase Conferințe și din București. Au fost ocazii de liniștire a sufletelor, de cercetare profundă, de trezire, de zguduire, de încurajare, de încărcare cu putere de sus. Apoi urma un timp consistent de rugăciune în grupe mici.

Instruirea – o nevoie continuă

În fiecare zi a săptămânii, am avut invitați speciali. Daniel Delcea, președintele Conferinței Oltenia, ne-a vorbit despre arta comunicării cu Dumnezeu. Am înțeles un lucru important: comunicarea reală, eficientă cu Dumnezeu nu se calculează în minute, ci în zeci de minute care însumează o oră, două sau trei. Marii oameni ai rugăciunii, ca Martin

Luther, George Muller, Ellen White și, mai presus de toți, Domnul Isus Hristos, sunt modele care ne arată că se poate.

Am și putut testa puterea rugăciunii în ziua următoare, când i-am cerut Domnului să oprească ninsoarea și vântul, ca să putem merge în misiune doi câte doi. Domnul a răspuns rugăciunilor noastre, dar credințioșii colportorilor a fost pusă la încercare de un frig ce-ți pătrundea în oase. Căldura cu care ne-au întâmpinat oamenii din Stupini, Codlea și Prejmer ne-a dat însă putere să nu dăm înapoi, ci să lăsăm în fiecare casă cartea *Triumful iubirii*.

Când fr. George Uba ne-a prezentat problematica diferitelor tipuri de personalități, fiecare am putut identifica în noi trăsături ale egocentricului și ale emotivului, ale imperturbabilului sau ale perfecționistului. Am înțeles mai bine că suntem atât de diferiți unii de alții, că fiecare are de vindecat o rană emoțională și că, prin puterea Duhului Sfânt, putem deveni oameni echilibrați, statornici, răbdători.

Dumnezeu ne-a deschis mintea și în privința isprăvniciei, subiect prezentat de fr. Ioan Câmpian. Isprăvnicia nu are de-a face cu buzunarul, ci cu inima. Isus Hristos vine degrabă și vrea să fim gata, să-L recunoaștem din toată inima ca Domn al timpului, al banilor, al sănătății și al talanților noștri. Cu ajutorul fr. Lazăr Forrai, am călcat pe urmele pionierilor adventiști din România care au iubit lucrarea cu publicații.

Din prezentarea despre caracter, a fr. Lucian Cristescu, am reținut că în personalitatea unui om se remarcă fie trăsăturile necizelate ale temperamentului, fie noblețea unui caracter care subordonează și disciplinează temperamentul cu care s-a născut.

Joi după-amiază, Domnul ne-a făcut o surpriză frumoasă: soarele a ieșit biruitor din spatele norilor, iar cerul albastru, străveziu, ne-a încântat privirile preț de câteva ore cât a durat excursia programată la Poiana Brașov.

Pentru că noi pătrundem în societate ca educatori de sănătate din partea A.S.E.F., nu a fost neglijată nici pregătirea noastră, așa că au fost prezentate noi seminare despre alimentația sănătoasă, prevenirea cancerului, secretele părintelui deplin, cu care putem merge în instituții. Mulțumită soriei Cristina Dăscălescu, bagajul nostru de cunoștințe medicale a fost îmbogățit.

Întâlnirea noastră de pe munte a culminat vineri seara, când am avut ocazia să ne împărtășim din Cina Domnului. A fost un moment de mare încărcătură emoțională, când directorul nostru, fr. Iacob Pop, a oficiat slujba de preot și ne-a servit pe fiecare cu pâine și must, simbolurile trupului și sângelui Domnului Hristos.

Experiențe trăite

Timpul împărtășirii experiențelor avute cu Dumnezeu era un prilej de mare bucurie pentru toți, așa că la masă, în pauze, în camere, în Sabat după-amiază, am vizitat, cu imaginația, locurile pe unde au fost colportorii, am trăit emoțiile, temerile și entuziasmul acestora, am văzut intervenția supranaturală a îngerilor buni în viețile lor, dar am fost conștientizați și de furia vrăjmașului.

Cum să nu te cutremuri când asculți experiența unui colporteur care aude glasul Domnului ce-l îndeamnă să intre într-o benzinărie? La început, el refuză, dar, pentru că glasul insistă, el ascultă și atunci când prezintă cartea *Tragedia veacurilor* în fața a două persoane, acestea îl întreabă uluite: „Știi despre ce discutăm înainte de a veni dumneata aici? Exact despre lucrurile abordate în cartea pe care ne-o prezinți.”

Cum să nu-L lauzi pe Dumnezeu când vezi în fața ochilor un tânăr de doi metri, având doar câteva copci la cap, în urma unui accident în care Satana a vrut să-l distrugă în una dintre serile șederii noastre la Stupini? Cum să nu-ți vibreze inima de emoție când îl auzi pe acest frate, jandarm, salvat prin minune, zicând: „Frații mei, voi sunteți trupele speciale ale lui Hristos. Aceste trupe au nevoie de un antrenament, de o pregătire specială”.

Cum să nu rămâi uimit când vezi o soră, asistentă medicală, într-un spital județean, care ascultă îndemnul Duhului Sfânt și merge în saloane să stea de vorbă cu pacienții, să-i asculte, să le dea sfaturi, să le vorbească despre Marele Medic, să le prezinte

cărți? Pacienții ascultă cu interes și nu pot să creadă că un cadru medical își ia timp să-i învețe cum să trăiască înțelept și să le recomande o carte bună pentru sănătatea lor. Oare câte cadre medicale adventiste există în spitalele din România? Suferinzii tânjesc după o vorbă blândă, după un cuvânt de încurajare, după un sfat din gura unui calificat. De ce să nu le oferi și o carte din care să învețe cum să trăiască o viață de calitate? Ascultă glasul Duhului Sfânt! Pentru o vreme ca aceasta Domnul te cheamă să fii un străjer credincios și să te folosești de brațul drept al întregitei solii îngerești.

De la 2 la 200

Uimirea cea mare am trăit-o sâmbătă după-amiază, când am cunoscut un grup de surori și frați ale căror entuziasm, voioșie și elan tineresc ne-au cucerit încă de la început. Experiența lor a debutat cu visul unei surori căreia Domnul i-a redat sănătatea și care a ascultat îndemnul Duhului Sfânt de a oferi cărți în mod sistematic. Împreună cu o altă soră, a mers la toți vecinii, apoi în satele natale. Experiențele frumoase împărtășite fraților în Sabat i-au încurajat pe mulți să li se alăture. De mai bine de un an și jumătate, duminică de duminică, echipa care număra 2 persoane, la început, e formată acum din aproximativ 200 de persoane care au străbătut peste 600 de localități din județele Mureș și Harghita. Impresionant e că din toate relatările lor nu a reieșit niciodată problema banilor pentru cărți care să fie oferite, ci doar dorința de a nu lipsi în nicio ocazie din lucrare. Domnul a deschis

zăgazarile cerurilor și, la timpul potrivit, au venit bani suficienți pentru sute, mii, zeci de mii de cărți *Calea către Hristos, Pași spre fericire, Hristos, Lumina lumii, Triumful iubirii* și altele.

Un vis grăitor

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură..., bătrânii voștri vor visa vise...” (Ioel 2,28)

Sora A a visat că pleca în lucrare cu sora B. Nori negri au acoperit

cerul și a început o ploaie torențială. Sora A., îngrijorată, i-a propus kolegei să se întoarcă, dar aceasta a protestat: „N-am lipsit niciodată, indiferent de vremea de afară. Trebuie să mergem înainte.” Apa creștea până la glezne, apoi până la genunchi. Oamenii ieșeau din case și întindeau mâinile după cărți. Apa le ajungea la coapse, dar nici prin gând nu le trecea să se întoarcă din cale. Oamenii flămânzi cereau cărți. Le-a ajuns apa la piept. Cu greu se mai putea înainta, dar cele două au văzut, nu departe, o poiană înșorită. S-au grăbit să ajungă acolo, dar, deodată, au auzit strigăte din spate. Era o biserică înțesată de oameni. Frați și surori voiau să le însoțească, dar... apa era prea mare.

Trăim timpuri solemne în care tu și cu mine avem marea șansă și libertatea de a facilita intrarea predicatorilor tăcuți în multe case. Acum e timpul să pornim în lucrare. Acum e timpul să renunțăm la „căruțele”, la „caii” și „bagajele” care împiedică înaintarea noastră. E timpul să ne prindem de funia care vine de sus. „Dumnezeu ține funia. Nu e nevoie să ne temem. El nu ne va părăsi acum. Până aici, El ne-a adus în siguranță.” (Mărturii, vol. 2, p. 575)

Este timpul să pășim în apă! Până nu va fi prea mare!

*Sinziana Constantin
este prim-colporteur
în Conferința
Oltenia.*

„Cere-Mi ce vrei să-ți dau!”

SORIN MOROȘAN

Care sunt factorii esențiali într-o școală adventistă, pentru a realiza planul lui Dumnezeu în ceea ce privește adevărata educație? Sunt preocupat de această întrebare de mai mulți ani, de la înființarea și dezvoltarea școlii din Câmpenița. Așa că am studiat Biblia și ce ne-a învățat Dumnezeu prin Ellen White despre educație, precum și experiența înaintașilor, cât a fost posibil. Am căutat să alegem un cadru cât mai potrivit pentru școală, iar când am construit clădirea am dorit să realizăm condiții cât mai bune pentru derularea procesului pedagogic. Am căutat, mai ales în Statele Unite, manuale creștine care să-l ajute pe elev să perceapă, din perspectiva lui Dumnezeu, valorile reale și lumea care-l înconjoară. Este o muncă de pionierat la noi, cu toate provocările inerente, iar lecțiile cele mai dificile, de obicei, le-am învățat din practică. Nu a trebuit să treacă prea mult timp ca să ne dăm seama că cel mai important factor pentru realizarea adevăratei educații adventiste este profesorul. Este adevărat că și condițiile materiale pot avea o influență semnificativă, dar diferența esențială o realizează cel care vine în contact nemijlocit cu elevul, adică educatorul.

Profesorul – elementul esențial în educația adventistă

Privit din această perspectivă, Congresul Cadrelor Didactice Adventiste, desfășurat la București, între 24 și 27 aprilie 2008, s-a adresat tocmai elementului esențial în dezvoltarea educației adventiste din România. El a avut ca temă profilul profesorului adventist. Obiectivele acestui congres au fost: în primul rând – definirea unui model pentru dezvoltarea profesorului adventist, având

ca puncte de plecare o analiză a modelelor prezentate de Biblie și a curentelor pedagogice contemporane, în cadrul de referință al marelui conflict; apoi, în al doilea rând – folosirea competențelor didactice pentru dezvoltarea gândirii elevilor.

Trebuie să recunosc faptul că, știind cine vor fi vorbitorii, aveam așteptări înalte, deoarece cunoșteam familia Victor și Raquel Korniejczuk din ocaziile anterioare, dar așteptările au fost depășite. Și aceasta pentru că am primit aici mai mult decât informații pe măsura titlului de doctor în educație, pe care dumnealor l-au obținut la Universitatea Andrews. Domnul Hristos a spus în Matei 13,52: „De aceea, orice cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodăru care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi.” De-a lungul zecilor de ani lucrări

Imagine din timpul Congresului Cadrelor Didactice Adventiste

în câmpul educației adventiste, de la poziția de profesor de școală generală și până la poziția prezentă – a sorei Raquel Korniejczuk – de vicerector academic al Universității Montemorelos, iar a fr. Victor Korniejczuk, de director al Departamentului de extensiuni și educație la distanță al aceleiași universități – dumnealor au acumulat o experiență deosebit de valoroasă. Iar acum, din tezaurul adunat, au scos la iveală acele principii esențiale care sunt vechi cât adevărul divin și pe care totuși le găsim atât de proaspete, pentru că ne oferă soluții practice la problemele stringente ale educației din secolul XXI.

O cerere împlinită

A avut un impact deosebit asupra perspectivei misiunii profesorului paralela cu situația lui Solomon aflat la începutul domniei sale. Există acel eveniment-cheie pentru perioada respectivă, în care Dumnezeu i Se arată lui Solomon și-l întreabă simplu și lămurit: „Cere-mi ce vrei să-ți dau?” Și, deși tânăr, Solomon dă dovadă de o conștientizare profundă a responsabilității care stă în fața lui și dă un răspuns pe măsura întrebării divine, cerând *înțelepciune*. Biblia ne spune că acest răspuns I-a plăcut Domnului. Mă gândesc acum care o fi fost aportul școlilor profeților în pregătirea lui Solomon de a-I răspunde lui Dumnezeu în acest mod. Cred că veșnicia va scoate la iveală.

Și educația adventistă din România este la început de slujire. Deși târziu, după o îndelungă așteptare de mai bine de 15 ani, timp în care doar câțiva ghiocei au scos capul de sub zăpadă, acum asistăm la un dezgheț semnificativ. Mi-a tresăltat inima de bucurie auzind rapoartele din Conferințe, care vorbesc de zeci de grădinițe deschise în ultimul an și de altele care urmează să se deschidă. Chiar și participarea profesorilor în număr mare la acest congres vorbește clar despre acest dezgheț. Am o vie impresie că prezentările fr. Ismael Castillio, de la congresul de anul trecut, au avut darul să încălzească până la clocot inimile multor participanți de atunci, mai ales că dincolo de conturarea viziunii ne-a fost acordat un ajutor concret, prin cursurile de master în educație, oferite de Universitatea Montemorelos. Și acum încep să se vadă roadele.

Liceul Teoretic Adventist Câmpenița, jud. Mureș

La acest început de drum, Dumnezeu vine la fiecare profesor care acceptă chemarea divină de a se investi în adevărata educație și-l îndeamnă: „Cere-Mi ce vrei să-ți dau.” Ce-i vom cere lui Dumnezeu? Din experiență am văzut că primul impuls ar fi să-I cerem lui Dumnezeu mijloace materiale pentru a putea porni un asemenea proiect. Este adevărat că și acestea sunt un capitol important. Dar Solomon a cerut, în primul rând, *înțelepciune*, și același lucru l-am învățat și din prezentările fraților Raquel și Victor Korniejczuk. Doar *înțelepciunea* care vine de sus ne poate lumina acest drum al adevăratei educații pentru a înțelege, în primul rând, unde se dă lupta și ce avem de făcut. Altfel, riscăm să constatăm, poate prea târziu, că am investit într-o direcție greșită, irosind timp și mijloace prețioase. Dacă Îi dăm voie Duhului Sfânt să ne arate cine suntem noi, profesorii, și cine este elevul încredințat nouă și că adevărata educație înseamnă mântuire, deja punem temelia pe Stâncă și creăm premisele construirii de caractere – ale noastre și ale elevilor – care să reziste probei timpului, până în veșnicii.

Marile bătălii trebuie date acum

Mai mult, am învățat că doar profesorul care primește zi de zi și ori de oră *înțelepciunea* de Sus va putea găsi

echilibrul între misiunea de a forma ucenici asemenea Maestrului divin, în caracter, gândire, vorbă și faptă și misiunea de a forma cercetători care s-au deprins să își pună idealuri cât mai înalte în dezvoltarea talentelor încredințate, iar din acest echilibru capacitatea de slujire să crească înzecit. Doar *înțelepciunea* de Sus ne face în stare să depășim vechile tipare de predare și să adoptăm metodele lui Isus de a-i învăța pe cei mai mici, astfel încât să dezvoltăm gânditori înarmați cu acele informații esențiale pentru drumul pe care trebuie să-l parcurgă în viață pentru slava lui Dumnezeu.

Este o mare bucurie primăvara să privești dezghețul și să vezi cum mugurii și firele verzi irump la viață. Dar pentru a te bucura de o recoltă bogată toamna, marile provocări, marile bătălii trebuie date acum. Nu avem decât un timp limitat pentru a putea lucra, așa că „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdețta de pe câmp”. (Zah. 10,1) ■

Doctorul Sorin Moroșan
este directorul Liceului
Teoretic Adventist din
Câmpenița.

Un vis devenit realitate

SILVIA STOICA

Un vis devenit realitate, o speranță împlinită de Dumnezeu pentru fiecare dintre cei găzduiți la Herghelia în perioada 27 aprilie - 4 mai 2008. Este vorba de împlinirea unei făgăduințe făcute de cei ce conduc acest centru de sănătate pentru abonații fideli și pentru distribuitorii revistei *Viață + Sănătate* pretutindeni în țară, o promisiune făcută cu un an în urmă. Acum, a fost împlinită cu prisosință.

Acest loc minunat poate fi numit pe drept cuvânt o casă a Domnului, o poartă a cerului, o îngemănare de mâini și inimi, unite în slujire. Aici, colaborând cu omul, Dumnezeu Își revarsă binecuvântările Sale într-un mod aparte.

Fiecare dintre noi am citit mereu în revistă nouăți despre Herghelia, așa încât aveam în imaginația noastră aproape toate detaliile legate de acest loc minunat. Însă cel ce ajunge aici descoperă, în fiecare clipă, ceva nou, așa cum este fiecare binecuvântare primită de la Dumnezeu, care te surprinde și te copleșește. Fie că este vorba de foșnetul pădurii, de cântecul de dimineață din zori sau de corul de seară

al păsărelelor, fie că e vorba de freamătul oamenilor de aici, adunați anume pentru a ne aduce mult bine fizic și spiritual, totul este minunat. Aș îndrăzni să compar o zi petrecută aici cu o zi cerească, atât cât poate fi de cerească o zi aici, pe pământ.

Retrăiesc fiecare zi cu bucurie. Începem dimineața cu mișcare. Astfel, înviorați, mergem la masă, care e urmată de micul dejun spiritual, de laudă și închinare la adresa lui Dumnezeu, apoi ne fortificăm mintea cu învățături legate de un stil de viață sănătos, lecții predate pe înțelesul tuturor, așa încât să fim pregătiți să le dăm o mărturie clară celor din jur. Toți suntem numai ochi și urechi, iar întrebările nu

mai conțin. Apoi încep activitățile terapeuților, conform indicațiilor medicului curant – fie dr. Moroșanu, dr. Robu sau dr. Gheorghită. Fiecare pacient are un terapeut, un fel de înger slujitor. Prin mâinile terapeuților ne sunt alinate durerile din articulații, se relaxează grupuri întregi de mușchi, până atunci foarte contractați, și suntem înviorați și sufletește, pentru că, înainte de tratament, mâinile lor se unesc să ceară ajutor de la

Marele Medic.

Peste tot aflăm sfaturi utile și exemple de viață sănătoasă, fiind provocat astfel la tot pasul să alegi. Micul dejun, care de fapt este marele dejun și un mare surplus de sănătate pentru ziua ce începe, este delicios – o bogăție de fructe și cereale. Dacă ești supraponderal, ai ocazia acum să slăbești, dacă ești subponderal, poți lua în greutate cu ușurință. Pentru fiecare este o șansă minunată.

Natura din împrejurimi ne este dăruită de Dumnezeu în toată splendoarea ei: pădurea, văile, pășunile sunt o chemare continuă la drumeție, oferind aer curat, parfumat cu cele mai delicate miresme puse de Creator în flori. Trebuie să recunoaștem că și anotimpul ne este favorabil, umplându-ne inima cu frumusețea primăverii.

După masa de prânz, nimeni

nu pierde ocazia ca, preț de o oră și mai bine, să pornească la drumeție, admirând continuu și folosind ocazia pentru a se cunoaște și împrieteni cu cei din jur. Urmează apoi noi proceduri terapeutice. Ah, ce minunată a fost această ocazie de partășie, pace și bucurie! Numai cine ajunge acolo poate înțelege.

Pe la ora 17, suntem întâmpinați cu sunet de clopoțel de Mama Jeni, care ne învață tot ce a putut ea deprinde sănătos din viață despre gătit. Toată lumea o iubește și o prețuiește – e considerată o adevărată enciclopedie în cele ale gătitului. Doctorul Gheorghită este pregătit să ne învețe cum să luptăm cu stresul, deoarece avem nevoie de o strategie bine pusă la punct în vremea noastră.

Terapeutul – îngerul slujitor al pacientului – se roagă înaintea fiecărei proceduri pe care o aplică.

Seara nu te simți deloc obosit și nici flămând. Cina este opțională – din nou ai posibilitatea alegerii. Cine nu servește cina poate servi o altfel de cină: „Ceaiul de la ora 18”, la care, pe lângă paharul cu ceai de chimen, ai ocazia să povestești – se umplu și sufletul, și stomacul, încât nu știi când a trecut o oră. Plimbarea de seară, acompaniată de imnul păsărelelor, nu trebuie ratată, pentru că este preludiul unei nopți cu o odihnă bună.

Privind înapoi și trăgând linie, nu-ți încap în suflet mulțumiri pentru binecuvântările primite de la Dumnezeu prin acești oameni minunați de la Centrul de Sănătate Herghelia. Dumnezeu să-i binecuvânteze! Iar pe cititorii revistei doresc să-i asigur, dar și să-i provoc: Merită să vă abonați! Cadoul este mult peste așteptări!

Cu această ocazie am cules și câteva impresii de la cei care au fost în această serie:

Genica Vulcan – medic, Brașov:

Contactul meu cu revista *Viață + Sănătate* a fost o pură întâmplare. Am găsit această revistă în camera de gardă, am răsfoit-o și am văzut ce poate să ofere aceasta și toate tratamentele păreau să fie naturiste, ceea ce mă interesa și pe mine.

Cu toate că n-am câștigat niciodată în viață la tombolă, de data aceasta m-am abonat și am câștigat acest sejur frumos. Atunci când am hotărât să vin la Herghelia, m-am gândit la tratament, însă familia mi-a zis: „Vezi că sunt vegetarieni, că sunt adventiști”, dar eu n-am renunțat. Era visul meu să ajung la cure balneare și Dumnezeu m-a ajutat.

Aici am găsit, pe lângă partea medicală preocuparea instituției pentru

un nou stil de viață, de care sunt convinsă că este absolut sănătos. Ca medic hematolog, consider că încrederea în Dumnezeu și rugăciunea sunt de mare ajutor pentru cel în suferință și am văzut lucrul acesta în mod practic aici.

Am realizat că această instituție este documentată științific, personalul este profesionist, afectuos și lucrul acesta contează mult pentru orice pacient.

Mariana Petre – informatician, Slobozia, Ialomița: Am auzit la Radio Vocea Speranței că în revista din luna martie există un articol despre bolile cardio-vasculare. Pentru că am pe cineva în familie care suferă cu inima, am început să caut pe Internet această revistă și am făcut abonament on-line.

După ce am primit revista am văzut că există posibilitatea de a obține și un sejur la Herghelia, în urma tragerii la sorți, pentru cei ce sunt abonați, și m-am bucurat. Bineînțeles că nu puteam fi sigură de acest lucru, dar aveam convingerea că voi ajunge totuși la Herghelia prin intermediul revistei. Chiar așteptam să fiu sunată și așa s-a și întâmplat.

Tot în acea perioadă am aflat și de postul de televiziune Speranța TV și am avut ocazia să văd o emisiune realizată cu dr. Nicu Dan. La acea emisiune, am

Drumețiile zilnice fortifică sănătatea și umple sufletul cu frumusețea creației lui Dumnezeu

aflat despre importanța paharului cu apă de dimineață și, având o problemă digestivă, am început să pun în aplicare sfatul doctorului Dan. Nu mă gândeam atunci că voi putea fi vindecată de constipație cu două pahare de apă, dar acum, privind în urmă, pot să mă declar fericită de această metodă atât de simplă și eficientă pusă la îndemâna noastră de Dumnezeu.

Îmi pare rău că pentru mama mea este prea târziu să mai rezolv ceva și, pentru că știu ce înseamnă aceste probleme, vorbesc de câte ori se ivește ocazia cu oamenii și îi învăț ce incredibil de benefice pentru organism sunt cele două pahare cu apă, băute dimineața pe stomacul gol. Aș vrea ca nimeni vreodată să nu mai sufere așa ca mama mea și ca alți oameni, care au ajuns în situații-limită pentru că nu au știut că cele două pahare cu apă le pot schimba viața.

Am venit foarte obosită aici, dar tratamentele naturale, apa, masajul, excursiile în mijlocul naturii și felul în care au fost făcute m-au ajutat foarte mult și m-am simțit foarte bine. Așteptările cu privire la Herghelia au fost cu mult depășite. Nu cred că venirea mea aici a fost rezultatul norocului, ci al călăuzirii lui Dumnezeu. De Herghelia trebuie să te apropii cu sfială, e un loc în armonie cu voința lui Dumnezeu pe acest pământ! ■

Grupul de cititori și distribuitori câștigători ai unui sejur la Herghelia

Silvia Stoica este o cititoare fidelă a revistei „Viață + Sănătate”.

Recenzia cărții

„DUMNEZEU NU JOACĂ ZARURI”

de Edmond Constantinescu

EMILIAN NICULESCU

Raportul dintre credință și rațiune a fost adesea un subiect fierbinte, chiar din primele secole. Opiniile s-au aliniat de la extrema fideismului – care afirmă că, pe drumul căutărilor, omului îi este suficientă credința – și până la cealaltă extremă, aceea a raționalismului, care aproape că identifică religia cu filozofia.

Un reprezentant tipic al fideismului a fost Tertulian (160-220 d.Hr.). El denunța vehement rațiunea naturală, insistând asupra binecuvântatei nebunii a creștinismului. De la el a rămas interogația retorică: „Ce are de-a face Ierusalimul cu Atena, Biserica cu Academia?” El declara apăsător: „Cred, pentru că este absurd; este cert, deoarece este imposibil.” Tertulian susținea că prin revelație ni s-a descoperit tot ceea ce este necesar pentru prezent. Dincolo de aceasta, este mai bine să rămâi ignorant decât să riști a fi sedus de falsa filozofie.

La celălalt pol se situează Clement din Alexandria, un contemporan al lui Tertulian, exponentul unui raționalism viguros, care considera gândirea păgână ca fiind benefică apărării creștinismului. El credea că, după cum Dumnezeu a încredințat Legea poporului Israel, tot așa grecilor le-a încredințat filozofia, ca pe o scenă pregătitoare pentru Evanghelia creștină.

Dar extremele, oricât de mult ar împinge lucrurile spre paroxism, nu se situează mai sus decât idealul, ci sunt doar cele două pante ale unui acoperiș în două ape, iar idealul este reprezentat de coamă. Sau poate și mai sugestiv ar fi compararea cu un munte cu doi versanți, dominați de linia ascendentă creștei. Idealul se situează între cele două extreme, urcând nestingherit, din lumină în lumină, din har în har, de la o etapă a cunoașterii la alta, de la o experiență la alta.

Cât de dificil este să rămâi pe această creastă a idealului, fără să aluneci într-o parte sau alta, o dovedește și cartea pastorului Edmond Constantinescu: *Dumnezeu nu joacă zaruri*. Acest titlu preia o declarație metaforică a ilustrului fizician A. Einstein, o declarație ce definește foarte bine crezul savantului, care nu se declara nici ateist, dar nici nu accepta existența unui Dumnezeu personal, deși recunoștea istoricitatea Domnului

Isus Hristos. El se declara a fi determinist. (Vezi dialogul cu Viereck, 1929, într-un articol din revista *Time*, 5 aprilie 2007).

În preambul, autorul definește obiectivul cărții sale: „Mă interesează relația dintre știință și Biblie din punct de vedere practic.” Apoi se exprimă categoric: „Nu accept ca biserica mea să devină un ghetou intelectual în care orice întrebare are un răspuns vechi de peste 100 de ani” (p. 12). Oare este justificată această temere? Care sunt acele răspunsuri vechi care ar trebui modificate?

Răspunsul pe care îl dă la problema raportului dintre Biblie și știință constă în trei idei majore pe care apoi le va ilustra și argumenta cu referințe istorice concrete, în cuprinsul cărții:

1) „Biblia nu conține revelații științifice... Ea doar definește știința ca pe o activitate a intelectului uman fără ajutorul revelației.” (p. 10)

2) „Prin natura ei, știința nu poate fi revelație.” (p. 10)

3) Totuși, în cuprinsul cărții, autorul va arăta că știința și revelația trebuie să meargă mână în mână, cu efecte benefice reciproce. Se semnalează și greșeala grecilor de a despărți știința de revelație, cât și greșeala creștinilor de a divorța credința de logică.

Răspunsul biblic de principiu autorul îl descifrează din activitatea lui Adam de numire a animalelor create, fără vreo imixtiune a lui Dumnezeu. Concluzia este aceea că „Dumnezeu inițiază știința și o urmărește cu interes, dar nu intervine. Este de fapt relația dintre știință și Biblie de-a lungul mileniilor. Biblia inițiază efortul științific și așază în mintea noastră conceptul unui Dumnezeu care privește să vadă la ce concluzii ajungem, dar nu ne impune un canon intelectual.” (p. 11)

Întreaga carte va dezvolta această idee, arătând efectele negative dezastruoase atunci când biserica dominantă a Evului Mediu încerca să patroneze cu mână de fier nu numai domeniul religios, ci și pe cel al științei. Dar după cum religia a cunoscut o eliberare prin Reformă, la fel și știința cunoaște o eliberare de dogmele bisericii prin Galileo Galilei.

Faptul că Dumnezeu ar fi doar un inițiator și apoi doar un spectator al activității științifice este doar parțial adevărat. Dacă ne gândim la felul în care a fost construit Cortul Întâlnirii

și mai târziu Templul lui Solomon, constatăm că planul, în cele mai mici detalii, a fost oferit de Dumnezeu. De asemenea, Bețaleel și Oholiab au fost dotați, direct de Dumnezeu, cu o iscusință aparte în realizarea Cortului Întâlnirii și a uneltelor sale. De asemenea, nu este de conceput că atunci când Noe a construit corabia, care trebuia să adăpostească familia sa și atâtea animale, Dumnezeu a fost doar un spectator, lăsându-l pe Noe să construiască o ambarcațiune cu privire la care nu avea nici cea mai mică pregătire.

De-a lungul cărții, autorul ne conduce într-un periplu interesant în spațiu și timp, asemenea unui ghid bine documentat, cu un limbaj de specialitate unde este cazul, dar și cu abilitatea de a explica un număr de concepte dificile din zona filozofiei sau chiar a fizicii. De asemenea, este remarcabilă capacitatea de a ne conduce pe coridoarele timpului și de a semnaliza evenimentele care au constituit puncte de turnură semnificative.

Călătoria pornește de la Templul lui Solomon, un model intuitiv al cosmosului, unde descoperă prezența enigmaticului raport PI în realizarea celor doi stâlpi de aramă, o dovadă intuitivă a ceea ce înseamnă ca revelația și știința să colaboreze. Apoi ne mutăm în universul filozofiei grecești, unde minți de altfel sclipitoare încearcă să explice lumea, dar, despărțindu-se de revelație, se desprind de sursa de înțelepciune, de aceea școlile și teoriile fondate de ei se dovedesc niște castele de nisip în care există fire de aur, dar sistemele lor ca atare nu au consistență și nu vor rezista probei timpului. Vizităm împreună cu apostolul Pavel Atena, în încercarea de a-i conduce pe stoici și pe epicurieni să accepte mesajul adevăratului Dumnezeu, a cărui existență o intuiesc – dovadă fiind „altarul Dumnezeului necunoscut” – dar, disprețuind, în schimb, Evanghelia. Totuși meritul filozofilor greci antici este acela de a fi descoperit un instrument valoros de verificare al afirmațiilor: logica. Pe coridoarele timpului, mai poposim în vremurile lui

Galileo Galilei. După cum Luther și Calvin au refuzat dreptul bisericii de a ne spune cum să interpretăm Biblia, tot așa Galileo Galilei este eliberatorul științei de dogmele bisericii, prin faptul că a contestat dreptul ei de a ne spune cum să înțelegem lumea. Împreună cu Kepler, descoperim armonia universală; cu Newton, legile gravitației universale, iar cu Einstein, teoria relativității.

Până aici, călătoria a fost plăcută instructivă, dar problema apare odată cu capitolul 13 – nu datorită fatidicului 13, ci pentru că apare tratarea evoluționismului cu semn schimbat, adică într-un totu pozitiv. Aici prezentarea părăsește traiectoria drumului de creștere și coboară pe panta atât de alunecoasă a evoluționismului. Teoria evoluției e prezentată pozitiv. Oricât de corecte ar fi toate calculele, dacă introduci în ecuație o cifră cu semn schimbat, rezultatul final va fi greșit. Și tocmai aceasta se

întâmplă în ultimele capitole ale cărții, capitole care conțin concluziile întregii prezentări de până acum. Autorul ne propune un alt mod de înțelegere a raportului celor 6 zile ale creației. Apoi, tocmai pentru că evoluția are nevoie de timp foarte îndelungat, pentru a produce efecte majore, se cere o reconsiderare a calculelor timpului bazate pe datele biblice. În locul celor circa 6.000 de ani se propun sute de mii de ani sau chiar mai mult. Astfel, varietatea reliefului nu se mai datorează efectelor Potopului biblic, ci mișcărilor plăcilor tectonice. Dovada adevărului procesului evoluției autorul o găsește în prezența fosilelor depozitate în straturi suprapuse.

Dar în cazul acesta, nu doar raportul creației și datele cronologice ar trebui revizuite, ci tot Planul de Mântuire. Koranteng-Pipim, într-una dintre cărțile sale, arată că evoluționismul este în contradicție flagrantă cu opera mântuirii realizate de Isus. Conform evoluționismului, moartea nu mai este urmarea păcatului, ci este consecința firească a procesului de selecție naturală. Dacă acceptăm evoluționismul, trebuie să renunțăm la adevărul pivotal al Bibliei: moartea răscumpărătoare a Domnului Isus.

Oare acestea sunt răspunsurile noi care trebuie să le înlocuiască pe cele de 100 de ani la care se referă autorul în preamboul? Dar avem răspunsuri noi care întăresc aceste răspunsuri vechi. Iată doar câteva:

„Ipoteza evoluționistă a unei origini comune nu explică nimic! Această teorie nu clarifică nimic, ci dimpotrivă. Altfel,

*Conform evoluționismului,
moartea nu mai este
urmarea păcatului,
ci este consecința firească
a procesului de selecție
naturală. Dacă acceptăm
evoluționismul, trebuie
să renunțăm la adevărul
pivotal al Bibliei: moartea
răscumpărătoare a
Domnului Isus.*

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Uniunea Myanmar este, din punct de vedere geografic, cea mai mare țară din sud-estul Asiei, fiind cunoscută, în prezent, pentru regimul militar totalitar, dar mai ales pentru ciclonul Nargis, care a lovit țara anul acesta producând, se pare, mai multe pagube materiale decât valurile seismice din 2004. Țara se întinde între Golful Bengal, Bangladesh, India, China, Laos și Thailanda, având o suprafață de aproape două ori cât România și Ungaria la un loc și o populație estimată la peste 47 de milioane de locuitori. Din 1824 până în 1848 a făcut parte din Imperiul Britanic, fiind cunoscută până în 1989 ca Burma. În 1987 a fost desemnată cea mai puțin dezvoltată țară a lumii.

Lucrarea adventistă în acest teritoriu a început încă din 1902, când doi colportori au venit să le vândă cărți europenilor și vorbitorilor de limbă engleză. Interesul a fost atât de mare, încât curând au început să țină studii biblice și adunări publice de evanghelizare. În 1907 a fost organizată prima biserică adventistă, cu 23 de membri, și tot de atunci, lucrarea medicală adventistă a început să funcționeze în mod permanent. În 1909 s-au deschis și primele școli adventiste. Creșterea a fost destul de rapidă, astfel că după 20 de ani erau 25 de școli cu aproape 1.000 de elevi. Prima carte de Ellen White publicată aici a fost *Experiențe și viziuni*, în anul 1939. Pentru scurt timp după dobândirea independenței, lucrarea s-a dezvoltat rapid, dar după instaurarea regimului militar o parte dintre instituții au fost naționalizate, iar toți lucrătorii străini expulzați.

În prezent, Uniunea Misionară Myanmar face parte din Diviziunea Asia de Sud – Pacific, având peste 25.000 de membri și aproape 300 de biserici și grupe. Deși unul dintre angajații ADRA a murit în dezastrul din 3 mai, anul curent, ADRA continuă să ajute Myanmarul. Pe lângă ajutoarele materiale, campaniile evanghelistice susținute de pastori, laici și invitați străini au făcut ca tot mai mulți oameni să cunoască mesajul adventist. Cu toate acestea, creștinii reprezintă în Myanmar doar 6% din populație.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

cum aș fi putut să studiez timp de zece ani procesul de evoluție, fără niciun rezultat? Mulți dintre dumneavoastră trebuie să recunoașteți că, în ultimii zece ani, datele care au stat la baza teoriei evoluției s-au transformat din certitudini, în incertitudini. Se pare că nivelul cunoștințelor noastre despre procesul de evoluție este unul superficial. Tot ce știm despre acesta este că n-ar trebui predat în liceu.” – Colin Patterson, șeful Departamentului de Paleontologie a Muzeului Britanic de Istorie Naturală, în cartea *Demisia lui Darwin*, (p. 46)

„Ernst Chain, laureat al Premiului Nobel, în *Scientists Critical of Evolution*, iulie 1980, numește evoluționismul „o ipoteză fără fundament și ireconciliabilă cu realitatea... Aceste teorii evoluționiste clasice constituie o simplificare grosolană a unui imens număr de factori complecși, iar ceea ce mă uimește este faptul că ele sunt acceptate cu atâta ușurință și rapiditate, de atâta vreme și de atâția oameni de știință, fără un murmur de protest.”

În cartea *The Birth of the Planet Earth: and the Age of the Universe*, Dennis Gordon Lindsay oferă „30 de ceasuri care indică faptul că evenimentul creației este de dată recentă” (Introducerea cărții).

Adeseori mi-am pus întrebarea de ce nu a intervenit Dumnezeu în grăbirea marilor descoperiri științifice și în progresul tehnicii, pornind de la faptul că cele mai multe se concentrează în ultimele două secole. Dar observați că unele dintre marile descoperiri au fost folosite în domeniul militar, astfel încât arsenalul de astăzi poate distruge planeta de zeci de ori, iar progresul tehnicii moderne a condus la stricarea condițiilor de mediu și, implicit, la scurtarea vieții pe Pământ. Ultimele două secole sunt secolele marilor descoperiri, dar sunt, în același timp, și „vinovate” de dispariția unor specii de pe Pământ și de două războaie mondiale. Dacă aceste lucruri ar fi fost descoperite în secolul I, evident viața ar fi încetat de mult. În atotînțelepciunea și îndurarea Sa, Dumnezeu a permis ca omul să cucerească rând pe rând aceste secrete ale naturii, dar concomitent și-a desființat și împlinit întregul Plan al Mântuirii. Nu este nicidecum intenția lui Dumnezeu de a-l ține pe om în ignoranță, doar Satana L-a acuzat pe Dumnezeu că ar reține anumite cunoștințe care ar conduce la dezvoltarea omului. De aici apare acea tensiune între știință și Biblie care este exploatată de necredincioși în termeni mai mult sau mai puțin duri.

Iată o declarație interesantă a lui Charles Lindbergh, primul om care a traversat Oceanul Atlantic cu avionul: „În tinerețe, știința a fost pentru mine mai importantă chiar decât omul sau Dumnezeu. Eu m-am închinat la știință. Progresul său a depășit cele mai sălbatice visuri ale omului. Mi-au trebuit mulți ani să descopăr că știința, cu toată strălucirea ei, luminează doar un capitol din mijlocul creației.

Am văzut avionul, pe care-l iubeam, distrugând civilizația pe care mă așteptam să o salveze. Acum, eu înțeleg că adevărul spiritual este mult mai important pentru o națiune decât mortarul din zidurile orașelor sale. Pentru că, atunci când acțiunile unui popor sunt susținute de adevăruri spirituale, există siguranță. Când adevăruri spirituale sunt respinse, e doar o problemă de timp până când civilizația va suferi un colaps.

Trebuie să înțelegem adevărurile spirituale și să le aplicăm la viața noastră modernă. Trebuie să extragem putere din virtuțile aproape uitate ale simplității, umilinței, contemplării și rugăciunii. Se cere o dedicare dincolo de știință, dincolo de ere, dar răsplătirile sunt mari și sunt singura noastră speranță.” (*Enciclopedia cu cele 7.700 de ilustrații*)

„Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.” (1 Tes. 5,21) ■

*Emilian Niculescu este
secretarul Uniunii
de Conferințe din
România.*

Muzica – aripă spre divin

N-aș spune că-i puțin lucru să organizezi un Sabat de laudă. Dimpotrivă, e un demers bine-venit pentru orice biserică ce se respectă pe sine, își respectă membrii, vizitatorii și Îl respectă și pe Dumnezeu. Dar a organiza un festival de coruri bărbătești mi s-a părut, și practica a dovedit-o cu prisosință, o idee extraordinară.

Bineînțeles că este muncă multă în a organiza un eveniment de o asemenea anvergură. Ai nevoie de o mulțime de lucruri de primă necesitate: Un comitet care să te înțeleagă, o biserică gata să te ajute, muzicieni, câteva coruri care să răspundă invitației, un specialist care să aleagă un repertoriu adecvat, un cap limpede, care să țină socoteala la toate, și, probabil, multe, multe alte lucruri, pe care eu, nefind implicat în acest gen de activitate, n-am de unde să le știu...

A, și îți mai trebuie ceva: multă dăruire, implicare, sacrificiu, sacrificiu... Din partea celui care a condus totul, de la idee până la execuție; din partea bisericii organizatoare, care a trebuit să primească cu dragoste câteva sute de participanți și musafiri mai mult sau mai puțin pretențioși; din partea sponsorilor și Conferinței, care au trebuit să finanțeze întâlnirea; din partea coriștilor, care au trebuit să-și facă timp pentru repetiții la piesele cunoscute sau care trebuiau învățate; din partea auditoriului, care a trebuit să suporte multe grade cu plus, doar din plăcerea de a împlini, prin prezență, jertfa de mulțumire înălțată lui Dumnezeu.

Toate acestea au putut fi întâlnite din belșug sâmbătă, 12 aprilie, în Biserica Botoșani – Speranța, în cadrul celei de-a doua ediții a Festivalului Corurilor Bărbătești din Conferința Moldova. I-au adus laudă lui Dumnezeu și au încântat auditoriul cinci formații corale din diverse zone ale Conferinței: Galați; Bodești, jud. Neamț; Războieni, jud. Iași și Botoșani. Dar se poate spune că aproape toate districtele Moldovei au fost reprezentate la acest festival prin prezența Corului pastoriilor, întruniți pentru prima dată într-o formație corală bărbătească. Nu poate fi trecută cu vederea, desigur, sarea și piperul acestei ediții: Orchestra de suflători a Filarmonicii din Botoșani, care a dat un farmec de neegalat muzicii interpretate cu această ocazie.

Pentru majoritatea celor prezenți, Festivalul a fost o ocazie extraordinară de a asculta o sută zece bărbați, acompaniați de alături, harpă sau pian, cântându-I lui Dumnezeu. Privindu-i, îmi veneau în minte scene de laudă asemănătoare, din timpul lui David sau al lui Solomon, când tot poporul, în frunte cu împăratul, mergea înaintea chivotului cu trâmbițe și alăute, cu timpane și chimvale, aducându-I osanale lui Dumnezeu.

De fapt, Ellen White afirmă: „Ca parte a serviciului religios, muzica este un act de închinare, la fel ca și

rugăciunea.” (*Îndrumarea copilului*, p. 389). Și când ea se face cu o asemenea intensitate, nu poți să nu exclami, ca poetul: „Mai bine o zi în curțile Tale, Doamne, decât o mie în altă parte!” Și cât de bine știm noi să cântăm imnurile Sionului, chiar aici, pe acest pământ străin. Ce frumos se înălțau spre ceruri, din zeci de piepturi, versurile piesei „Majesty”: *Glorie, / Laudă și glorie, / Pe Isus n-âlțați în veci ca mare-mpărat...*, ca doar după câteva minute răspunsul tuturor să fie: *Sunt aici, da, sunt aici. Azi am auzit strigarea Ta. Iată-mă!*

La final, piesa „Battle Hymn of the Republic” cunoscută la noi sub numele de „Glorie, Glorie, Aleluia”, a făcut ca întreaga sală să cânte ca și cum Domnul se vedea deja venind pe norii cerului. *Printre nori de osanale, peste râuri de lumini...*, așa va fi venirea Lui, ce minunat va fi! *Mii de înnuri triumfale cheam-acas' pe cei străini...* Ce mare bucurie, nu suntem abandonați, nu suntem uitați aici. Casa noastră ne așteaptă. Dumnezeu ne cheamă să umplem locurile pe care ni le-a pregătit. *Valea morții se-nșenină, zori de cer au răsărit, / Durerea s-a sfârșit!* Dumnezeu Își ține promisiunile! Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece!

Glorie, Glorie, Aleluia! Cuvintele acestea purtau înscrise în ele o bucurie intensă, ce părea că se ridică dincolo de tavanul bisericii, până în ceruri, la Domnul slavei, care stă să vină. Am văzut în acele clipe inimi care vibrau, ochi din care curgeau lacrimi și o bucurie plină de speranță, care rupea zăgazurile pieptului pentru a se avânta sus, tot mai sus... Când refrenul *Glorie, Glorie, Aleluia* s-a repetat, toată lumea s-a ridicat în picioare; simțai că nu poți rămâne jos, lipit de pământ, ci trebuia să te ridici pentru a fi măcar cu câțiva centimetri mai aproape de Cel care a făcut posibilă salvarea noastră prin jertfa Lui, pentru a-I da cinstea și mărirea care I se cuvin...

Când ultimele acorduri se stingeau, în mintea mea au început să răsunе cuvintele Psalmului 40: „Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeuul nostru.”

Ce bine ar fi dacă am cânta mai mult! Poate cerul ar fi mai aproape de noi! De fapt, unul dintre scopurile organizării acestui festival a fost și acela de a reaprinde (în unele cazuri) sau a întreține (în altele) suflul cântării de cor în bisericile locale ale Conferinței Moldova. ■

*Licinius Chiriac este
pastor în districtul
Buhuși, Conferința
Moldova.*

Operațiile bariatrice*

DR. ALLAN R. HANDYSIDES ȘI DR. PETER N. LANDLESS

Sunt supraponderal. Am slăbit 22 kg, dar încă mai am 22 kg în plus. Ceea ce mă nemulțumește este că încep să mă îngraș iar și sunt speriat. Fac exerciții fizice, dar se pare că am nevoie de 3-4 ore de mișcare pe zi, ca să îmi mențin greutatea. Am un prieten care s-a operat și mă întreb dacă să apelez și eu la această metodă.

Ne dăm seama cât de dureroasă este această situație pentru dumneavoastră și ne rugăm să ieșiți din ea. Unii oameni se consideră atotștiutori și cred că soluția constă în adoptarea unui anumit program. Adevărul este că aproape toți știm ce trebuie să facem, însă punerea în aplicare ne creează probleme.

Aproape toate regimurile de slăbit au efect pe termen scurt. Problema pe care o aveți și dumneavoastră este aceea că nu reușiți să vă țineți de regimul respectiv, fără întrerupere. Am mai prezentat beneficiile programelor care se bazează pe un grup-suport. Categorie, grupurile-suport sunt de folos, însă problema reală este că trebuie să facem o schimbare permanentă în stilul nostru de viață. Este nevoie să luăm o hotărâre fermă nu pentru a slăbi, ci pentru a adopta un stil de viață diferit.

Vegetarienii sunt, de obicei, mai slabi decât omnivorii, dar nu întotdeauna. Este posibil să devii supraponderal chiar dacă mănânci numai alimente foarte sănătoase! Faptul că pâinea este 100% din făină integrală nu înseamnă că are și mai puține calorii; este posibil chiar să aibă mai multe! Orezul brun este un aliment sănătos, dar, dacă mănânci o farfurie plină, este numai firesc să te îngrași. Fructele au un conținut relativ scăzut în calorii, însă un kilogram de struguri înseamnă multe calorii. Nucile sunt bune pentru inimă și grăsimile lor par a o proteja, dar fiecare gram de grăsime înseamnă nouă calorii.

Deși avem convingerea că alimentația cumpătată este cheia controlului greutateii, știm că mulți oameni le este greu să fie cumpătați. Cumpătarea este un rod al Duhului, de aceea trebuie să-I cerem ajutorul Domnului. Ellen White scria: „Mulți pretinși reformatori ai sănătății nu sunt altceva decât niște gurmanzi” (*Sfaturi despre sănătate*, p. 160), însă, pe pagina următoare, ea ne avertizează să fim atenți la extremiștii care încearcă să îi facă pe ceilalți să se supună principiilor lor false.

Vă încurajăm să vă analizați alimentația în mod deschis, recunoscând că, dacă sunteți supraponderal, înseamnă că mâncați prea mult. Luați în considerare mărimea porțiilor, cât de des mâncați între mese, folosirea băuturilor îndulcite și cât de repede mâncați. Dacă mâncați încet, corpul are timp să vă semnaleze când ați mâncat destul.

Dar nu v-am răspuns la întrebare, nu-i așa? Poate că, de altfel, nici nu cunoaștem răspunsul.

„Chirurgia bariatrică este singura intervenție care ajută la pierderea în greutate, semnificativă și de durată”, ne spune David R. Flum în deschiderea articolului său din *The Journal of American Medical Association*, din 26 septembrie 2007.

De altfel, aflăm dintr-o publicație că intervenția chirurgicală laparoscopică „gastric bypass” a avut ca rezultat o reducere cu 25% a greutateii pe termen lung (10 ani) și că montarea laparoscopică a inelului de silicon ajustabil oferă o pierdere în greutate de 14% pentru o perioadă de 10 ani. Totuși trebuie observat că acest tip de chirurgie este însoțită de complicații.

Faptul că te supui unei intervenții este ca și cum ai admite că ai fost înfrânt, însă atacul de cord și rata apariției cancerului la cei supuși operației s-au redus și ele – în special dacă sunt comparați cu grupul de control care avea o greutate similară.

Această intervenție nu este pentru cei supraponderali, așa cum suntem majoritatea dintre noi. Este pentru cei care suferă de obezitate malignă, care au încercat toate metodele și au eșuat.

S-ar putea să aveți impresia acum că intervenția bariatrică este soluția la care recur „ratații”, dar nu vrem să lăsăm această impresie. Știm prea bine că 95% dintre cei care slăbesc ajung în doi ani la greutatea dinainte. De aceea, dacă ajungeți la concluzia, împreună cu medicul dumneavoastră, că această intervenție este cea mai bună soluție, nu îi lăsați pe cei satisfăcuți de succesul sau de moștenirea lor genetică să vă facă să vă simțiți rău. Cu toții ne luptăm cu diferite afecțiuni, iar Isus ne iubește pe fiecare. Să ne iubim și noi puțin!

* Chirurgia bariatrică reprezintă intervențiile chirurgicale care se adresează obezilor în scopul normalizării greutateii lor, fără a include îndepărtarea de țesut adipos sau altfel de tehnici de chirurgie cosmetică. Chirurgia bariatrică definește o categorie specifică de operații care presupun reducerea tractului gastrointestinal. – n. trd.

Fata mea a făcut la școală vaccinul împotriva virusului papilomatozei umane. Aceasta înseamnă că nu va mai avea nevoie să facă testul Papanicolau? Aș vrea să știu dacă acum este protejată complet.

Au trecut mai bine de 60 de ani de când medicii Papanicolau și Traut au publicat, în 1943, un articol important despre citologie vaginală. De atunci încolo, în țările dezvoltate, testele speciale (renumitul test Papanicolau) au redus cu succes decesele cauzate de cancerul cervical. Prin depistarea în faza incipientă a leziunilor, formele invazive de cancer cervical, care amenință viața, au fost evitate în mare parte. Cu toate acestea, infecțiile cu virusul papilomatozei umane (VPU – „negii vaginali”) nu au scăzut, ci, din cauza permisivității vieții sexuale, au crescut. Vaccinul acționează împotriva a patru viruși mai periculoși, dar nu împotriva tuturor virușilor – și nu este 100% eficient. Aceasta înseamnă că efectuarea testelor este importantă, mai ales în cazul persoanelor care au avut mai mulți parteneri sexuali sau al căror partener a avut mai mult decât un partener sexual.

În prezent, are loc o dezbateră interesantă, în care unii se întreabă dacă a sosit timpul să se renunțe la mult utilizatul test Papanicolau. Este un test eficient, care a depistat multe cazuri de îmbolnăviri. El trebuie realizat de citologi instruiți și opinia noastră este că nu se va renunța niciodată complet la el. Acum se folosește citologia în mediul lichid și este un test foarte exact. Ceea ce a determinat mutarea accentului pe acest test este faptul că, în momentul de față, este mai ușor să recoltezi ADN-ul VPU cu ajutorul unei periute.

Două studii publicate recent în *The New England Journal of Medicine* (18 octombrie 2007) au comparat testul Papanicolau și testul VPU. Cercetătorii au descoperit că testul VPU are o mai mare sensibilitate la prezența virusului, pe când testul Papanicolau are o mai mare specificitate față de modificările precanceroase.

Prin urmare, se pune întrebarea: Obținem o mai mare sensibilitate, deși nu o mai mare specificitate? Problema este una financiară. Care dintre ele prezintă un raport mai bun cost/eficiență: unul dintre ele sau amândouă deopotrivă?

Testele ulterioare pentru depistarea virusului în cazul existenței unei mici modificări celulare pot costa mai mult decât analizarea modificării celulare din faza incipientă și evitarea testării ulterioare a modificărilor ușoare.

Pentru recomandări exacte, va trebui să așteptăm rezultatele altor studii similare celor prezentate aici (primul canadian, iar celălalt suedez); în ciuda acestui lucru, suntem siguri că testarea periodică pentru depistarea cancerului cervical mai este încă valabilă. Vaccinul poate modifica frecvența efectuării testului Papanicolau, deoarece eficiența vaccinului pe o perioadă îndelungată nu a fost încă evaluată.

În concluzie, răspunsul este că fica dumneavoastră va avea nevoie de testare periodică și că nu vă putem asigura că este complet protejată. ■

Allan R. Handysides este directorul Departamentului Lucrarea Medicală din cadrul Conferinței Generale; Peret N. Landless este director executiv și asistent în cadrul aceluiași departament.

Misiune română în Namibia

Biroul de Misiune Externă al Uniunii Române anunță că în vara aceasta două echipe din România vor pleca în Namibia în proiecte de misiune. Prima echipă (23 iulie-14 august), compusă din trei persoane, va conduce un program amplu de instruire medicală (dr. Anghel Stelian și stomatologul Lucia Moloman) pentru personalul stațiunii misionare Kongola și un program de instruire a pastorilor, prezbiterilor și misionarilor din Namibia (pastorul Lucian Cristescu). A doua echipă, alcătuită din 15 tineri și pastori, sub conducerea pastorului Cătălin Bărbulescu (18 august-15 septembrie), va iniția un program complex de instruire a copiilor din jurul stațiunii Kongola.

Stațiunea Kongola a luat ființă cu câțiva ani în urmă prin credința și eforturile familiei Sorin și Aida Neașu, care și-au investit, pe lângă propriile persoane, tot ce-au avut. Este singurul punct pe o rază de 400 de kilometri care poate oferi asistență socială, prim-ajutor, consiliere, instruire, cât și asistență spirituală. Misiunea funcționează pe baza voluntariatului a șapte români – personal permanent – și prin credință. Zilnic, între 15 și 50 de guri flămânde vin să mănânce la cantina stațiunii – un efort imens pentru misionarii români. De regulă, de două ori pe săptămână mașina misiunii transportă cazurile mai grave la clinica cea mai apropiată, aflată la o distanță de 400 de kilometri. Cu atâtea poveri, cum poate supraviețui stațiunea misionară din Kongola? E o minune continuă a rugăciunii și a credinței.

Cei care doresc să susțină efortul stațiunii Kongola, pot să o facă prin contribuții de consumabile medicale (dr. Anghel Stelian – 0740.095.677), contribuții financiare (beneficiar TU PRO – adresa beneficiarului: Kongola, Namibia. Nr. Cont: 8001249650. Banca: Windhoek, NAMIBIA, sucursala: KATIMA MULILO, adresa Ngwezi Shopping Centre, cod sucursală: 482 273, cod Swift: BWLINANX); sau prin implicarea directă într-un proiect misionar la fața locului

(pastor Lucian Cristescu – 0740.266.211). Uniunea Română, în colaborare cu misionarul Sorin Neașu, va planifica o serie de proiecte pe termen lung, ce vor fi comunicate în toamna aceasta.

De asemenea, dacă se cunosc alte proiecte de misiune externă ale credincioșilor din România care încă nu au fost mediatizate, vă rugăm să trimiteți informații cât mai complete la adresa emilian.niculescu@gmail.com, pentru a fi publicate și pentru cunoștința tuturor persoanelor interesate.

Festivalul copiilor predicatori

Sâmbătă, 3 mai 2008, biserica Viile Noi, Constanța, cea mai veche biserică adventistă din România, a fost gazda programului: Festivalul copiilor predicatori din județul Constanța. Tema celei de-a VIII-a ediții a Festivalului copiilor predicatori de pe teritoriul Dobrogei a fost „El vine iar”.

Timp de aproape cinci ore s-au ascultat predici prezentate de cei 55 de copii cu vârste cuprinse între 2 și 15 ani, din districtele Viile Noi – Constanța; Speranța – Constanța; Dumbrava Roșie – Constanța; Medgidia, Eforie și Cogeașlac. În prima parte a zilei, programul a fost susținut de copiii din prima secțiune: 2-11 ani. Prezența lor la amvon a constituit un moment de bucurie pentru familiile lor. Cu siguranță că bucuria aceasta a fost și pentru comunitate, dar și pentru părinții spirituali care i-au pregătit. În pauza dintre cele două secțiuni, părtășia dintre cei prezenți a continuat printr-o masă comună pregătită cu grijă, în spiritul reformei sănătății, de către surorile din comunitatea gazdă.

După-amiază, programul a continuat cu secțiunea de vârstă 12-15 ani. Pregătirea și susținerea predicii de către cei mai mari a fost la o altă treaptă, evidențiindu-se prin stilul abordat.

Festivalul s-a încheiat cu înmânarea cadourilor și a diplomelor de participare. S-a acordat o atenție deosebită obiectivului festivalului: Să le spunem încă o dată oamenilor, prin gura copiilor, că El vine iar!

Robert Georgescu, pastor, Viile Noi, Constanța

Ș T I R I

Tabăra de Sănătate și familie

În perioada 3-10 august și 10-17 august 2008, Centrul de Educație pentru Sănătate, în colaborare cu CSMPR Herghelia, organizează Tabăra de Sănătate și Familie.

Locația: Casa de vacanță Rehoboth, Valea Drăganului, Huedin, județul Cluj. Două serii, fiecare cu tematică diferită: 3-10 august 2008 – *Grija sănătății tale prin remedii naturale* – și 10-17 august – *Sănătos prin propria alegere*.

Se poate opta pentru ambele serii. Rezervări și informații la tel. 0265.324.011 / 0742-409.451 / school@herghelia.org

Școala adventistă „Mihai Ionescu”

Școala adventistă „Mihai Ionescu” din București organizează concurs pentru următoarele posturi:

- 1) profesor limba engleză – normă întreagă; 2) profesor limba franceză – ½ normă; 3) profesor geografie, educație civică – ½ normă; 4) profesor fizică, chimie – ½ normă; 5) învățătoare, clasa I – normă întreagă; 6) supraveghetoare

copii – ½ normă; 7) persoană curățenie – normă întreagă. Înscrierile au loc până la 20 iulie a.c.

Documente necesare pentru înscriere: CV, scrisoare de intenție, recomandare de la pastor, copie după diploma de studii. Relații la tel. 0744.388.048 – Livia Manea. Informații despre școală: www.intercer.org/mionescu

Întâlnirea membrilor Asociației deținuților pe motive de conștiință

Asociația fraților deținuți pe motive de conștiință aduce la cunoștința membrilor ei și a tuturor celor interesați că întâlnirea din acest an va avea loc la Brașov. Biserica din str. Dr. I. Cantacuzino, nr. 25 ne oferă bucuria unei părtășii sfinte. Așteptăm cu nerăbdare să ne bucurăm în Domnul, în Sabatul din 13 septembrie a.c. Îl rugăm pe Domnul să vegheze, prin îngerii Săi, la călătoria noastră spre Brașov și spre Cetatea sfântă. Pentru alte informații puteți suna la tel. 0233.224.194 sau 0745.239.699

Al dumneavoastră frate, Titu Mihalache, Piatra Neamț

Cinci pastori hirotoniți în Transilvania de Nord

Pe data de 3 și 10 mai a.c., bisericile adventiste din Leordina Centru și, respectiv, Turda au fost în sărbătoare, deoarece cinci pastori asistenți au primit confirmarea deplină în slujba Evangheliei, prin hirotonire: Cîrț Daniel, Cristea Ilie, Dachin Dan, Laszlo Zoltan și Szasz Karcsi.

La eveniment, alături de familiile celor consacrați, au fost prezenți președintele Bisericii Adventiste, Teodor Huțanu, membrii comitetului local al Conferinței, oficialități locale din Leordina, dar și numeroși membri din districtele deservite, care au prezentat un program special.

Deși bisericile au fost pline până la refuz, atmosfera a fost solemnă și plină de bucurie, iar programul a continuat și după-amiază cu o masă de părtășie și un program special, unde pastorii proaspăt hirotoniți au avut ocazia să prezinte câte un mesaj.

(Anca Beniamin)

Program aniversar la Speranța TV

Pe 24 mai 2008, între orele 20 și 23:30, din studioul SperanțaTV s-a transmis o emisiune care a marcat împlinirea primului an de activitate. Acesta a fost un prilej de recunoștință și reconsacrare pentru o activitate care să Îl onoreze pe Dumnezeu și să îi înobileze pe cei care privesc SperanțaTV.

Așa cum se știe, emisiua a început pe 30 aprilie 2007, ora 18. Trei săptămâni mai târziu, pe 19 mai, a avut loc o emisiune de lansare oficială a postului, ocazie care a fost onorată nu numai de prezența conducerii Bisericii Adventiste din România, dar și de un mesaj video din partea președintelui organizației mondiale a bisericii, dr. Jan Paulsen.

Acum, un an mai târziu, pastorul Jan Paulsen a participat personal la emisiunea aniversară și a declarat, între altele, că pentru o comunitate de credință cum este Biserica Adventistă, prezența activă în spațiul comunicării în masă – radio, televiziune și internet – este de neînlocuit. Pastorul Rajmund Dabrowski, director pentru comunicare în cadrul organizației mondiale a Bisericii Adventiste, a arătat că dincolo de informații, educație biblică și ocazii de închinare, televiziunea adventistă transmite un mod de viață care contribuie la ridicarea întregii societăți. Fratele Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste din România, și-a exprimat recunoștința pentru intervențiile providențiale ale lui Dumnezeu în înființarea și funcționarea postului SperanțaTV și aprecierea pentru toți cei care aduc aici experiența lor profesională, creativitatea și consacrarea lor.

În cadrul emisiunii aniversare, au fost intervievați realizatorii și invitații permanenți ai multor emisiuni și s-au prezentat selecții care să reprezinte caracterul distinct și rolul fiecărei

producții. Prin telefon, fr. Adrian Bocăneanu, care a moderat întregul program, a discutat cu realizatorii emisiunilor produse în studiourile SperanțaTV din Chicago și Atlanta, ca și cu pastori din Torino și Madrid, locuri de unde în curând vor sosi producții care să se adauge programelor existente. Au fost anunțate și alte proiecte în curs de realizare, în mod special emisiuni pentru copii și tineri. Au fost prezentate câteva declarații de apreciere din partea unor personalități: doamna Cristina Trepcea, din Consiliul Național al Audiovizualului (CNA), a exprimat aprecierea pentru profilul distinct al postului nostru și pentru respectarea legislației, astfel încât CNA nu a avut niciun fel de dificultăți în relația cu SperanțaTV. Doamna Irina Mavrodin, o reputată literată și traducătoare, a evocat atmosfera specială, de seninătate sufletească și bucurie, pe care a resimțit-o când a fost invitată într-o emisiune și a spus că „speranța” este cuvântul său favorit. Prof. dr. Vasile Morar, etician, a exprimat încrederea sa puternică în reușita demersului postului nostru de a înălța idealuri morale și de a ajuta pe cât mai mulți să le urmeze.

Programul a fost îmbogățit de muzică interpretată cu distincție și bucurie de un grup instrumental din Ploiești. În timpul programului și imediat după, au fost primite e-mailuri de apreciere și de susținere din partea unor prieteni ai postului nostru, atât din țară, cât și din străinătate.

Ș T I R I

Zilele Institutului Teologic Adventist

Cu ocazia Zilelor Institutului Adventist, în perioada 9-11 mai 2008, peste 200 de elevi și profesori ai Liceelor Teologice Adventiste din Cluj, Craiova și București au dat curs invitației de a vizita Institutul Teologic și au participat alături de studenți la diversele activități organizate.

În prima zi, cursurile deschise prezentate de către profesori au captivat atenția tinerilor, iar odată cu apusul soarelui s-au reunit cu toții în capelă pentru a deschide Sabatul. Dimineața zilei de Sabat a adus bucuria străngerii roadelor din via Domnului, în cadrul serviciului divin al botezului, care a continuat cu o masă și timp de părtășie. După-amiază, fiecare instituție a avut ocazia să își prezinte atât studenții, cât și oferta educațională, toate acestea presărate cu cântec și poezie.

Surpriza serii, organizată de studenți, i-a impresionat pe toți cei prezenți. Participanții au avut șansa să „guste” din experiențele poporului Israel pe drumul dinspre Egipt spre Canaan, iar focal de tabără a oferit un farmec aparte serii. Duminică, hrana fizică și cea spirituală au asigurat energia pentru a participa la plimbările

care au avut loc pe parcursul întregii dimineți.

Relațiile de prietenie și colegialitate care s-au format, cât și atmosfera deosebită care s-a creat, au avut menirea să dovedească beneficiile acestor întâlniri, lucru care îndeamnă la o reeditare în viitor și, de asemenea, arată încă o dată că „sfârșitul unui lucru este mai frumos decât începutul lui”.

(Magdalena Mitran)

Cu tramvaiul... la Camporee

Duminică, 11 mai 2008, 70 de exploratori din Conferința Banat s-au adunat la Ghioroc (jud. Arad), pentru a se bucura împreună de activitățile propuse de organizatori în cadrul Camporeei. Unul dintre cele mai atractive puncte din program a fost vizitarea Muzeului Tramvaielor, care adăpostește imagini și exponate vechi de mai bine de 100 de ani, și călătoria de 20 de km cu unul dintre tramvaiele de epocă: „Săgeata verde”.

La capătul tramvaiului era organizat un traseu pe parcursul căruia copiii aveau de trecut diferite teste de perspicacitate și îndemănare, punându-li-se astfel la probă spiritul de echipă.
(Beniamin Zeiler – Departamentul Tineret / Banat)

INVENTIA

– Bună, George!

– Bună... Miki... Hmm, o fi bună ziua asta la tine, dar la mine nu prea e.

– De ce?

– Am interdicție la calculator!

– Cuu?

– Așa bine. De fapt, mi-au „restricționat” programul.

– Cum adică?

– Adică nu am voie mai mult de o oră pe zi, și în acest timp trebuie să-mi rezolv corespondența și să caut pe Internet câte ceva pentru școală. Gata cu jocurile! Tocmai acum când îmi intrasem și eu în mână. Mi-au propus să citesc sau să fac ceva care să fie de folos. Cîstit, nu prea îmi place să citesc. Și „de folos” ce să fac?! Piese de mobilier? Să construiesc o casă? Să mă apuc să mătur sau să spăl vase? Ce, eu sunt fată?!

– Nici mie nu-mi place să spăl vase, dar îmi mai vine rîndul din când în când. Mama spune că și băieții și bărbații folosesc farfurii și tacâmuri când mănâncă, deci e firesc să știe să le manevreze și când trebuie spălate. Dar mai există o mulțime de lucruri interesante de făcut.

– De exemplu?

– Să inventăm jocuri.

– Mai interesante și mai pasionante decât cursele auto de pe calculator?

– Cred că pot fi mai interesante și mai ales nu așa de stresante ca un joc pe calculator.

– Dar pe mine nu mă stresează jocurile! Îmi plac foarte mult. Pot să joc ore întregi același joc fără să mă stresez sau să mă plictisesc. Mă stresează că nu mă lasă ai mei cât aș vrea eu...

– Ascultă! Am o idee! Tu ți-ai citit lecțiunea pentru sîmbătă?

– Acum mă întrebi și tu ca mama. Am citit-o..., de fapt o știu de la Grădiniță... Ceva despre frații lui Iosif...

– Hai să inventăm niște jocuri cu numele lor. Și așa ni s-a propus să le învățăm.

– Ce joc? întreabă George, cam cu jumătate de gură.

– De exemplu, scriem pentru fiecare nume câte două bilețele. Pe

unul, scriem prima și ultima literă, iar pe celălalt numai prima literă, ca să fie mai greu. Bineînțeles, asta e treabă de făcut la calculator. Și scoatem la imprimantă. Ca să fie mai interesant...

– Și facem separat o listă cu numele în ordine și alta cu cifre de la 1 la 12, urmate de prima literă a numelui, spuse Geo, care era deja câștigat de idee.

– Eu am făcut lista asta pentru Școala de Sabat, la grupa mea, și cred că le-am învățat.

– Pe toate 12, în ordine?!

– Da, să știi că nu este greu. Faci niște asociații de idei sau de sunete...

– Ce asociații mai sunt și astea?

– Fii atent! Sună cam ca o poezie și sunt în serii de trei: Ruben, Simeon, Levi; Iuda, Dan, Neftali (la acestea, numele al doilea și al treilea încep cu ultimele litere ale numelui dinainte); Gad, Așer, Isahar; Zabulon, Iosif și Benjamin. Aici, Zabulon vine oricum după Isahar, iar Iosif și Benjamin sunt lesne de ținut minte.

– Premiul pentru cine le știe, ar putea fi o făgăduință!

– Sună bine! Am putea să alegem ceva din binecuvîntarea pe care le-a dat-o Iacov...

– Și jocul poate avea o etapă următoare: Personaje biblice care s-au numit ca fiii lui Iacov. Cred că ar fi niște jocuri foarte potrivite pentru Sabat, când, drept să-ți spun, mă cam plictisesc...

– Ce-ar fi să le pregătim celor de acasă și o surpriză pentru Sabat? La masă, să punem sub șervețelul fiecăruia un text biblic scris frumos, într-un

chenar sau cu un desen... Cred că am așa ceva de când am lucrat la Explo pentru niște diplome...

– Bine, eu caut textele și te sun. Este interesantă ideea. Te las, că am de lucru. Știi, vreau să găsesc niște texte frumoase. Și trebuie să învăț și numele acelea...

Încerc și eu cum ai spus tu. Trebuie să pun hardul personal la treabă! 12 nume nu ocupă mare spațiu în memorie!

– Cred că de-acum vom mai găsi idei și pe site.

– Care site? Nu știi că am restricții?

– Site-ul www.priki.ro Sunt și acolo jocuri, desene, concursuri. Pentru o scurtă „vizită” sunt sigur că îți va ajunge timpul.

ooooo

George a descoperit ce interesant este să inventezi jocuri. Și tot căutând făgăduințe, a descoperit ceva interesant despre Iosif. Biblia repetă de mai multe ori (Știi de câte?) că „Domnul era cu el și făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca”. *Asta mi-ar plăcea și mie, și-a spus George. Dar cred că trebuie să mă apuc să fac lucruri care Îi plac și Lui, nu să irosesc timpul cu nimicuri.*

Tu cum stai cu plictiseala, cu jocurile pe calculator și cu lucrurile pe care le pui în „memorie”? Nu vrei să inventezi și tu jocuri biblice sau surprize pentru familie, la altar sau pentru ca după-amiezele de Sabat să fie plăcute și bine folosite? Adu-ți aminte ce a descoperit Geo: dacă vrei ca Domnul să fie cu tine și să facă să-ți meargă bine orice lucru de care te apuci, caută lucruri care să Îi placă și Lui. El îți va da, cu siguranță, cele mai bune idei!

■ Site-ul www.priki.ro se adresează atât copiilor, cât și părinților;

■ Resursele site-ului sunt concepute în special pentru copii între 0 și 14 ani;

■ Pentru început, în cadrul site-ului pot fi găsite următoarele resurse: jocuri biblice, planșe de colorat, povestiri, jocuri pentru dezvoltarea

diverselor aptitudini (scris, desenat, memorat, logică, matematică etc.), concursuri cu premii, povestiri biblice și povestiri cu morală creștină, revista *Echipa Priki* în format electronic, forum dedicat părinților etc. În cadrul forumului, părinții vor putea face schimb de experiență, oferi soluții și citi recomandările celorlalți referitoare la problemele caracteristice perioadei copilăriei.

CREȘTINISM

„MODIFICAT GENETIC”

sintetizată de mintea umană. Să fie clar: știința are un loc legitim în sfera lumii obiective, operate de legi naturale, nu de credințe. [Tare m-a amuzat răspunsul scris al unui student pe o foaie de test. La întrebarea: „De ce triclorura de fosfor (PCl_3) este polarizată”, el a răspuns: „Pentru că Dumnezeu a făcut-o așa”.] Știința – ca să fie știință – trebuie să se limiteze strict în a opera cu niște legi a căror repetabilitate s-o poată demonstra oricând. Știința, ca să rămână știință, este îndreptățită să susțină că o bucată de fier aruncată în apă se va scufunda întotdeauna (întrucât masa atomică a fierului este cu mult mai mare), neputând accepta ca fierul să plutească vreodată (2 Împ. 6,6). Siguranța științei constă tocmai în *limitarea* la acele legi (statornicite tot de mintea Creatorului) care pot explica funcționarea lumii *în condițiile normalității terestre*, din care „supranaturalul” este în mod intenționat exclus. Pe de altă parte, credința a fost dată să investigheze și să înțeleagă cealaltă parte a realității – mult mai extinsă și mai profundă – care se întinde dincolo de cercul limitat al științei naturale. Spre deosebire de știința care descrie „naturalul”, obiectul credinței este „supranaturalul”. Atât știința, cât și credința sunt legitime, dar fiecare în domeniul său distinct. Ele au rosturi și metodologii proprii și nu se pot încrucișa în veci, cum nu se poate hibridiza animalul cu omul.

Acesta-i și motivul pentru care mă tulbură poziția unor intelectuali adventiști încântați de tehnica „modificării genetice” a credinței creștine. Mă mir cum aceștia nu realizează că „hibridizarea”, ca să poată avea loc, trebuie mai întâi să golească creștinismul de însăși esența lui (ADN-ul), care-i dă identitatea. Cu alte cuvinte, trebuie să îl distrugă întâi, ca apoi să îl „recreeze” în formă de clonă a științei. E ca și cu „omul-vacă”: nu mai ai nici om (credința) și nici vacă (știința). Pe plan spiritual, nu poate fi o șarlatanie mai diabolică!

Nimeni nu este constrâns să fie creștin. Dacă cineva se îndoieste de mesajul Bibliei, e treaba lui să-și aleagă o altă filosofie, dar să lase credința în pace. Creștinismul rămâne creștinism prin faptul că acceptă că Scriptura este o revelație divină; că Adam și Eva au fost persoane reale; că actul creației s-a derulat în șase zile; că potopul a fost real... și că o bucată de fier, când vrea Dumnezeu, poate pluti pe apă. Tot ce-i mai puțin de aceasta e monstruozitate.

Fac un apel la toți cei ce trăim ultimele secvențe ale marii lupte: să ridicăm, în simplitate și curăție de inimă, steagul credinței dintâi, cea dată sfinților... până la capăt! ■

Lucian Cristescu este secretarul Asociației Pastorale din Uniunea Română.

Zilele trecute, *The Sunday Time* (11 mai 2008) a anunțat succesul unei echipe de biologi de la Universitatea Cornell (New York) care au produs primul embrion uman „modificat genetic”. Experiența a constat în înlocuirea materialului genetic (ADN) dintr-un embrion de vacă cu ADN-ul de om. Timp de cinci zile, noua vietate umano-animală s-a dezvoltat normal, după care – din motive etice și legale – embrionul a fost distrus. Experimentul nu e nou: din 2003, savanții chinezi, mixând ADN-urile, au produs deja embrioni de om-iepure. Motivul care justifică aceste experiențe pare cât se poate de nobil: crearea de remedii (celule stem) salvatoare de boli incurabile ce afectează tot mai larg omenirea.

De la Iluminism încoace (sec. XVIII), creștinismul este ținta unui baraj de foc. Nu-i nicio noutate, căci, din primele sale zile, creștinismul a tot fost contestat de iudei și de greci, de analfabeți și de filosofi, de misticii păgâni și de cezarul roman. Atunci, atacurile s-au dovedit slabe: nicio boală nu poate subjugă un organism atâta timp cât imunitatea îi este viguroasă. În ultimele două veacuri însă, creștinismul – cu imunitatea grav deteriorată – a fost cutremurat de atacul filosofilor dești și atești. Omul bisericii și-a pierdut, rând pe rând, încrederea în autenticitatea Scripturii, în caracterul supranatural al inspirației, în realitatea miracolelor, în divinitatea lui Hristos, în puterea ispășitoare a sângelui Său, în valabilitatea celor Zece Porunci, în siguranța revenirii lui Isus... Ca o replică la confuzia din lumea creștină, Dumnezeu a chemat la existență adventismul, ca păstrător al „speciei pure” a creștinismului.

De câta timp descopăr, cu uimire, dezvoltarea unui curent subteran în adventism, în rândul unei „elite” intelectuale din Occident care experimentează ideea hibridizării creștinismului cu gândirea seculară, a *credinței* inspirate de Revelație cu *știința*

Ești tânăr și cauți o misiune prin care să îl slujești pe Dumnezeu?

UN AN DIN VIAȚĂ PENTRU HRISTOS!

Locație: Școala Adventistă Mihai Ionescu din București.
Perioada: anul școlar 2008/2009.
Disponibil: 6 locuri

Cerințe:

1. minim 18 ani împliniți;
2. liceul terminat;
3. membru al Bisericii Adventiste;
4. abilitate în cel puțin un domeniu (ex.: lucru manual, muzică, computere, sport, lb. străine, jocuri, permis cat. B)
5. dragoste pentru copii;
6. spirit de sacrificiu.

Înscrierile se fac până la data de 1 iulie la telefonul 0744 388 048 – Livia Manea, sau pe mail: scoala.mionescu@gmail.com. Pentru informații despre școală, accesați pagina de web a școlii: www.intercer.org/mionescu.

Se oferă cazare și masă în incinta școlii.

Drepturile și îndatoririle vor fi comunicate la instruirea ce precede începerea activității.

Un proiect realizat de Școala Mihai Ionescu și Departamentul de Tineret al Conferinței Muntenia.